

AVE MARIA

LETNIK XXIV.
VOLUME XXIV.
(1932)

Štev. 6

Izdajajo
SLOV. FRANČIŠKANI
V AMERIKI.

AVE MARIA is published monthly by The Slovene Franciscan Fathers, Lemont, Ill., (Address: Post Office Box 608) in the interest of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross.,

Superior: V. Rev. Bernard Ambrožič, Comm. prov.

Subscription Price \$3.00 per annum.

Manager: Rev. Benedict Hoge.

Editor: Rev. Alexander Urankar.

Entered as second-class matter August 20, 1925, at the post office at Lemont, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on August 29, 1925.

Uprava lista prosi

vse, ki se žele potom pisma pomeniti glede lista, naročnine ali drugih naročil naj naslavlja svoja pisma vedno na naslov: Rev. Benedikt Hoge, P. O. Box 608, Lemont, Ill. Tudi, kdor ima to ali ono poročilo, zahvalo, prošnjo za uredništvo, prispevek

ali članek, naj naslavlja na lemontski naslov. Tako se uprava in uredništvo izogneta neljubim sitnostim, naročnik pa lahko pričakuje točne postrežbe in hitrega odgovora.

Urednik prosi

duhovnike v stari domovini, ki so naročeni na naš list, da se lista spomnejo tudi s prispevkom. Koliko lepih besed in misli gre časih v koš, ki bi lahko v našem listu govorile na dušo bravcem. Mnogokdaj se zgodi, da mora urednik polovico lista sam napisati. Pa bi lahko ta ali oni pomagal. Že sedaj se zahvaljujem

vsem, ki mi bodo v prihodnjih mesecih postregli s kratkimi članki, članki, ki bi jih dušni pastir lahko na stotine napisal. Tako bogato izkušnjo ima. Ljudstvo rado sluša in bere besede izkušenih Kristusovih delavcev. Uprava Ave Marije se bo oddolžila vsakemu.

Depresija

je tudi Ave Marijo občutno oškodovala. Mnogo bravcev se radi finančnih težkoč odpoveduje listu, drugi si v bojazni in pričakovanju še slabših dni ne upajo naročiti našega mesečnika. Dobre besede prosimo za list, ki že toliko let deluje v dobro katoliških izseljencev. Ave Marija je pač edini list, ki je izrazito katoliški

in se ne boji pokazati prave odločnosti v boju za božjo stvar. Dobre besede prosimo za list naše duhovnike, dobre besede prosimo naše zastopnike, dobre besede prosimo vse naše bravce. Apostol si, če agitiraš za naš list.

Naročnikom,

ki radi slabih razmer ne morejo takoj poravnati naročnine, pove-mo ponovno, naj se ne odpovedujejo listu. Potrpežljivosti je treba nam ravno tako kot drugim ustanovam. Povsod je hudo in je treba dolar pošteno obrniti, predno ga izdaš. Če ti torej na noben način ni mogoče v doglednem času poravnati naročnine,

nikar se ne boj, da te bomo takoj vrgli iz imenika. Dobrotnik in prijatelj si nam bil v dobrih časih, dobrotnik in prijatelj si nam v slabih. Morda boš kmalu lahko poravnal svoj dolg. Ne pre-nagli se. To naše poročilo velja vsakemu, ki je prizadet v teh časih in mora gledati, kje bo dobil kruha družini.

Menda že veš.

Eden naših rojakov-izseljencev, navdušen delavec za Barago, ki že dve leti navdušuje mlade naše za Baragovo stvar, je spisal življenjepismo knjigo o našem vrlem apostolu in predhodniku. — Od prve strani do zadnje je knjiga polna lepih besed in lepih dokazov o Baragovi svetosti in neumornem delovanju za zveličanje duš. Tako zanimiva knjiga ne sme mimo nas neopažena. Kdorkoli jo je bral, jo je pohvalil, ocenjevalci, ki so pregledali knjigo pred natisom, so vračali rokopise z najlepšim priporočilom. Naj-

lepšo priliko, da pomagaš k razpečavanju te knjige, imaš ravno sedaj, ko ti brat ali sestra graduirata in iščeš primeren dar za to slovesnost. Pokloni jim to Baragovo knjigo. Videl boš, kako veselje bo prinesla. Tako je storil nekdo na zapadu. Kupil je dvajset izvodov knjige za letošnje graduante, obilo radosti je povzročil.

Knjigo vsem najtopleje priporočamo.

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok zvestobe katoliški Cerkvi.

Naročniki so deležni duhovnih dobrot franč. komisarijata. — Naročnina \$3.00, izven Zdr. držav \$3.50.

Za naročnike in dobrotnike se bere vsaki mesec sv. maša.

Junij, 1932.

Z dovoljenjem in odobrenjem cerkvenega in redovnega predstojništva.

24. letnik.

Mesec junij

Urednik

Je mesec obnove naših src. Srce božje v svojem ognju ljubezni do človeštva nam je kakor veličasten kres, ki gori ta mesec po vseh katoliških altarjih.

Kresovi so vedno bili spomini in znamenja velikih dogodkov. Kresove zažigamo, da se spomnemo veličastva tega ali onega praznika, zažigamo jih, da se ob njih navdušimo za to ali ono stvar.

Cerkev zažiga kres božje ljubezni te dni po naših altarjih, da bi se ob njih spomnili velike Ljubezni božje, ki se je vsa izkrcavala za nas in bi se obenem navdušili za novo ljubezen. Za novo ljubezen do Boga, do sebe in do bližnjega.

Nove ljubezni do Boga nam je treba. Izhodišče je vsega našega življenja. Pa kažemo s svojim življenjem, kakor da nam je nekdo drugi začetek in konec, alfa in omega. Ne Bog, temveč denar, ne Bog, temveč telo, ne Bog, temveč bog nasladnosti, lakomnosti, malik sebičnosti in samoljublja. Starega Boga nazaj na pedestal našega srca.

Nove ljubezni do sebe nam je treba. Ljubezni, ki bo gledala v človeškem telesu tempelj božji, ne pa posode, v kateri lahko nosiš svoje strasti in neugnanosti na semanjski trg sveta in življenja. Ljubezni nam je treba, ki bo gledala v človeškem telesu kelih napolnjen s skrivnostnimi dišavami. Te dišave naj bodo kreposti, čednosti. Kreposti so najbolj zaklete sovražnice sebičnosti in samoljublja.

Tudi v bližnjem zanaprej ne bi smeli več gledati hlapca naših želja in samopašnosti, temveč podobo in odblesk božje popolnosti. Nove ljubezni nam bo treba do bližnjega. Bližnji naj bi nam bil zvesti sobojnik za božjo stvar. Ta božja stvar pa je ljubezen. Konstitucija božjega kraljestva je ljubezen.

Kres božjega srca naj užge v naših srcih ogenj ljubezni.

Da bi mogel ta kres tudi prežgati in raztopiti srca naših bogatašev, ki čepe na cekinih. Da bi moglo ter trdim velikašem otajati srca. Velika je stiska naših dni, tudi tukaj v "bogati" Ameriki. In bo stiska ostala velika in trda, dokler ne bodo trdosrčni kapitalisti spoznali, da jim drugače ni mesta na zemlji, če ne bodo z bratom, ki je v potrebi, delili kruh in zaslužek.

Sleherni dan slišiš vik in krik, ki ga zaganjajo ti trdosrčni samodržci, kriče po shodih, kriče po časopisju: "dajte kruha nazaj, dajte zaslužka delavcem, in tako dalje. . ." Kakor tatovi, ki so kradli, pa potem z drugimi vred kriče: "prite ga, nazaj naj da denar." Hinavščina, samoljublje, lakomnost, podkupljivost, tatvina — vse te čedne rožice rasto na gredi, ki jo ne zaliva Bog, temveč hudobec. Da bi mogel zapisati vse misli, ki mi ta trenutek roje po glavi.

Obljubljena dežela je postala Izraelcem dežela prokletstva in spomin na božjo kazen, potem, ko so odklonili prijateljstvo Vsemogočnega. Tako se današnji sevt, ta obljubljena dežela modernih Izraelcev spreminja v deželo prekletstva, ker noče spoznati ure obiskanja božjega.

Kalif Hakan je imel krasno palačo. Imel je fino čuteče srce, ki si je želelo lepote in krasote, vrtove, grede in rože. Pokupil je vse ozemlje v soseščini palače, samo neke žene ni mogel prepričati, da bi mu dala svoj košček zemlje, čeprav ji je ponujal obilo denarja. Žena je pač ljubila svoj dom in se ni mogla ločiti od njega.

Kalif je v nevolji kratkomalo spodil ženo z onega zemljišča in si prilastil njeno posestvo.

Žena je šla k sodniku in mu razložila svojo težavo. Sodnik je spoznal krivico, toda kako bi mogel knezu do živega. Dolgo je mislil, nazadnje je osedlal osla in jo mahnil naravnost k vrtovom knezovim. Ko pride tjakaj, pade pred kneza in ga prosi za žive in mrtve, naj mu dovoli, da si vzame za svoj vrt samo žakelj predobre zemlje iz kneževega vrta. Kaj mu knez ne bo dovolil? Vzame si je lahko, kolikor si je hoče.

Sodnik si je naložil zemlje, toda žaklja ni mogel zadeti na osla. Zemlja je bila mokra in pretežka. Sodnik prosi kneza, da mu pomaga nadeti breme na živinče. Sam knez je priskočil, bil je prijatelj sodniku. Knez ni zmožl teže in pravi: "kako moreš vzdigniti tako težko."

Ta trenutek je porabil sodnik in je resno dejal knezu: "To prgišče zemlje imenuješ težko, knez, pa je vendar samo delček obsežnega zemljišča, ki si ga ti ubogi ženi vzela. Kako težko boš nosil na sodni dan, ko ti bo Gospod vse zemlje naložil na rame ukradeno grudo?"

Knez je šel vase, spoznal krivico in jo poravnal z dvojno odškodnino.

Koliko bo takih krivičnežev na sodni dan, ki bodo morali vso večnost nositi po krivici pridobljeno zemljo? Mislim, da bo teh obsojencev veliko iz Amerike, kjer na tako krivičen način kradejo zemlje in posestva ubogim družinam, ki so radi težkih časov prišli ob premoženje in ne morejo več plačevati obresti. Pride banka ali pa upnik, ki mu je posodil denar, pa hajdi, pobaše vse.

*

"O podkupljivo mesto". Tako je vzkliknil veliki bojevnik Jugurta, ko je iz grička v bližini Rima gledal na glavno mesto rimskega imperija. V duhu je gledal pogin mesta in ogromne države, ker je bila ta država in to mesto tako silno udano denarju in podkupljivosti. Za denar so prodali vse, poštenje, značaj, domovino in družino. Kar je v duhu gledal, to se je tudi zgodilo. Ponosnega Rima ni več. Barbari so ga zavzeli, tujci.

Koliko Jugurt stoji danes na gričkih poštenja in gledajo na življenje velike Amerike in z žalostjo govore, kakor je govoril Jugurta: o podkupljivo mesto, podkupljiva dežela, ki za denar prodajaš svoje dobro ime, svojo zgodovino, vse naravno in duhovno bogastvo, s katero te je obdaril Vsemogočni. Telo in dušo prodajaš, poštenje in ponos, narodnost in domovino.

Nič drugega ne čaka Amerike kakor poguba. Poguba je otrok lakomnosti. Tudi nad Ameriko bo boben božji zapel. In zdi se, da je koža za ta boben že ustrojena.

*

Pred leti bi bil človek mislil, da do tega v Ameriki ne bo prišlo, da bi moral kedaj Amerikanec prositi nebeške moči, da bi odvrnil šibo od njegove blago-

slovljene domovine. Časih smo rekli, da je v Ameriki toliko blagostanja, da vagoni poulične železnice s tirov skačejo, ker so ceste z dolarji postlane, danes vidimo in spoznavamo, da tudi ta obljubljeni dežela na našem kontinentu ni tako silno oblagodarjena. Kakor napovedujejo znamenja bodo prišli prihodnjo zimo z metodami, ki so jih uporabljali evropske države med svetovno vojno: Kruh nam bodo tehtali in mleko merili. Objestnost gre pred padcem. Kdor pred Bogom ne mara na kolena, ga bo Bog prisilil na ta ali oni način, da bo klonil v ponižnosti in priznal: Še je nad nami Previdnost božja, ki ureja in ohranja življenje. Kuge, lakote in vojske reši nas o Gospod.

*

"In tako nespametnih gospodarjev" bi lahko še vsak pristavil. V norišnico s kočijažem, ki sam tira voz v jarek. Ali je pijan, ali je pa nor. Taki kočijaži so naši gospodje krog zelenih miz. Moderni noji, ki vidijo nevarnost od vseh strani, pa skrijejo glavo v pesek. Prav je dejal čikaški župan ob priliki jugoslovanske proslave lansko leto: Dajte gospodarji, pomagajte in delajte za dobro dežele, če ne, gorje vam, sami si kopljete grob. Vpijemo in se zadiramo nad komunizmom, ali niso taki gospodarji kakor so naši velmožje demokratske in republikanske stranke najboljši agitatorji za anarhizem in brezvladje. — Moderni noji, pa še moderni ščetinarji, ki jim je samo korito mar, kaj zato, če si mesar mane roke in komaj čaka dneva, da bo segel po nož. . .

*

Vera je kakor Noe, kliče človeštvo nazaj k pravi poti poštenja. Svet se smeje: le delaj barko. Bomo videli kdo se bo peljal po oceanu tvoje povodnji. Še se dobe ljudje, ki menijo, da hudi časi, ki se zgrinjajo nad nami, niso nujna posledica naše nevere in brezbožnega življenja. Srce božje je sicer strpljivo, toda vekomaj ne bo čakalo. Oko božje je bilo vedno odprto in bo ostalo odprto, čeprav ga ne vidimo in mislimo, da nikoli ne trenje v skrbi za človeštvo. Previdnost božja govori potihoma in govori glasno, kadar je treba. Previdnost božje se v slovarju vere imenuje drugače tudi pravičnost božja. Pravičnost slikajo kot ženo s tehtnico v roki. Depresija je danes tako tehtnica. . .

*

Ta mesec nam postavlja Cerkev pred oči božje Srce in nam govori, da je vsak utrip tega Srca namenjen nam. Srce je središče življenja, gorišče ognja v nas, mesto, kamor in odkoder se stekajo sokovi življenja. Dokler je srce dobro, bo dober organizem, ko srce oslabi, oteka telo, otekline pa je velikokrat znamenje in poslanka smrti.

Injekcije bo treba za naše srce, ki je v divjanju za posvetnostjo in telesnostjo otopelo in oslabeledo.

Najboljša injekcija našemu srcu v duhovnem oziru pa je božji serum. Serum, ki je bil pripravljen

od samega Boga Očeta iz krvi njegovega Sinu na kalvarijski gori. To božje Srce je kakor posoda, ki hrani v sebi zdravilo za boleznih človeških duš.

Zakaj se ne obrnemo do božjega Zdravnika? Do svojega telesnega zdravnika imamo tako zaupanje, do Boga pa nobenega. Kakor, da je Bog kaj manj učen kakor je naš telesni zdravnik. Bog, ki je izvor mo-drosti. Kakor da naš Bog manj pozna naše boleznih in težkoče kakor telesni zdravnik. Bog, ki je zdravilom

dal zdravivno moč in zdravniku spretnost, da pomaga naravi zdraviti.

Božje Srce naj vlada naše srce, Bog naj zopet zavladava v vsem svetu, pa bo svet dobil novo korajžo za življenje. Še vselej je bil v težkih časih Bog vodnik, ki je izpeljal narode iz suženjstva in puščave v deželo miru in kruha in blagoslova polno.

Pustimo, da zopet stari Krmar zagrabi krmilo. Četudi se nam lomijo jamborji in trgajo jadra, izpeljal nas bo iz težav.

Dva brata: Jeremija in Veselko.

SONCE se je smehljalo izza gora, ravnokar si je umilo obraz z oblakom, da bi ne zgedalo zaspano, ko pogleda na svet in obsije veselje. Zemlja se je zganila v veselju, vse je bilo židane volje. Kaj imajo ti zemljani sonce tako radi? Kakor hitro prisije, že vse zaraja. Sonce se je zadovoljno smehljalo.

Samo na Jeremijo Žalostnika je sonce hudo. Ta človek se zdi kakor da bi ne bil iz istih kosti in istega mesa kot so drugi zemljani. Šment se ti vedno tako resno drži in kar naprej buli v svojo zaspano žalost. Jutranja molitev mu je žalost, opoldne se kisa, zvečer se mu potegne obraz v tri kisle gube, kakor da bi bil spil ves jesih sveta.

Je pa njegov brat ves drugačen. Veselko. Že ime pove vse o njem. Pesem in dobra volja vre iz njega. Oko polno leska in čarobe, lice kakor pomladna trata, beseda mu je pesem in srce polno lepega razodetja.

Čudno je, da sta brata vedno skupaj, pa Žalostnik noče veselja bratovega, Veselku se pa ne skremži obraz ko spremlja živo puščabo.

Kaj se je zgodilo snoči? To je bilo zadoščenje soncu. Tak človeški nepridiprav, ki bi moral biti vesel, da ga sonce sploh obseva in mu gorkote daje, pa se ne zmeni zanj. Kaj se je zgodilo snoči? Še sedaj se soncu smeje obraz. Tako mu je privoščilo Jeremiji.

Šla sta v vas. Kdo ju je poslal k mlinarju v vas, sonce ne ve. Kakor ponavadi sta tudi snoči vsak po svoje pobirala pot pod nogami. Veselko je žvižgal, Jeremija je jokala.

Jeremija se je jezila: "Vraga, kako moreš biti vedno tako vesel? Sama mizerija se ti razodeva vsepovsod. Ves svet je žalostni odjek gorja. Ti pa poješ. Poglej na levo, poglej na desno. Desna pozna le senco, leva je temna. Beda na vsak korak. Iz podstrešij gleda, iz oken v pritličju in iz palač, če bi sedaj le mahnila v mesto, bi ravnotako videla vse povsod jad in glad. Vsaka roža ima podobo solze, vse veselje je jezero solza."

Smejalo se je Veselko:

"Ti solzava čaplja. Kaj pomaga jadikovati, pa če bi bila res vsaka roža podoba solze in bi se v pramenih zarje in žarkih sonca usipala na zemljo gola žalost, ne bi jaz kremžil obraza. Delal bi in bi v delu našel radost, kakor ga najdem sedaj, ko mi je sonce studenec luči, svetlobe in pesmi. Za soncem pa vem, da stanuje Bog. Sonce je služabnik njegov. Če je služabnik tako veder, kako veder mora biti šele gospodar."

Jokal je Žalostnik:

"Lahkomiseln si, to je vse, ne poznaš in nočeš poznati resnobe življenja. Zgodilo se ti bo, da bo življenje poteptalo tebe in tvojo lahkoživost in se bo krototalo tvoji razposajenosti. Glej in čuvaj se."

Prepričeval ga je Veselko:

"Čuvaj se ti, da življenje, ki tako veselo divja preko travnikov ne bo tebe zajelo v svoj ples in v svojo kolo. Kaj se ti more zgoditi, če si vesel, z življenjem vred poješ in vriskaš, da te čuje deveta vas? Kdor ni vesel, ni božji sin. Življenje mu preseda, preseda mu božji dar. Življenje je božji dar, živel ga bom v veseli misli, Bog mi je dal ta dar. Gotovo ne, da bi me žulilo in žalilo."

Pel je Veselko, jadikoval je Jeremija in sta mahal po svoji poti. Veselko je gledal v nebo, Jeremija je brodil s svojim pogledom le po svoji temni duši. Mislil je, "kaj ko bi postal nenadoma slep, kdo bi mi služil kruha?" Hotel je poskusiti, kako žalostna bi bila taka slepota. Zaprl je oko popolnoma in je štorljal naprej z zaprtimi očmi.

In tedaj se je zgodilo, radi česar je sonček tako vesel.

Na poti je ležal velik cekin. Jeremija ga ni videl, Veselko ga je videl in pobral.

Da bi bili videli, kako je bil Jeremija jezen sam nase. Veselko se mu je pa smejal:

"Vidiš, kako je nespametno živeti kakor sova. Vidi le v temi, podnevi pa čepi v drevesnem duplu, če se prikaže v dan, jo pa ptiči skavsajo."

Prav je povedal Veselko. Kaj bi s takimi Jeremijami na svetu! Poj in živzgjaj in si delaj kratek čas, pa ne boš zamudil sreče in ne srečnih prilik. Tudi

blagoslov od zgoraj spremlja samo vesele ljudi. Še muhe in čebele ne sedajo na jesih, pa bo sreča marala za čmerikavce.

Nedeljske misli.

(piše p. Pridigar)

TRETJO POBINKOŠTNO NEDELJO beremo vernikom evangelij, ki govori o izgubljeni ovci in izgubljenem denarju, priliki Jezusovi.

Misel božja o grešniku je redko po sodbi ljudi. Človek kleveta in kaže s prstom za padlim človekom, Bog mu bo sprožil roko, da mu pomaga do vstajenja. Človek bo rekel, kaj mi je za cent in vinar ene padle duše, Bog bo šel in z milostjo poiskal izgubljeno dušo. Človek ne bo šel čez drn in strn za ovčičo, ki je šla bogvekam od čede. Nekaj ur jo bo iskal, če je ne najde, jo bo predal usodi. Bog išče izgubljenca v vsem njegovem življenju. Trka, prosi, biča, kaznuje. Dokler se mu ne vrže v zadnji objem. Čudovita je milost božja. Kako velika tolažba je milost grešniku. Zdi se mi, da je življenje kakor oni labirint, ki je o njem napisala bajka Grkov, da nihče ni mogel iz nje. Samo Tezeju se je posrečilo, da je s pomočjo kraljeve hčere Arijadne, ki mu je dala klopčič pavole prišel zopet v dan. Pavolo je ovijal krog stebrov hodnikov, pavola mu je pokazala pot nazaj v beli dan. Tako blodi grešnik po labirintu življenja, če bi ne imel pavole milosti božje, kako bi mogel najti nazaj pot do solnca božjega življenja. Milost božja je naša tolažba.

ČETRTO POBINKOŠTNO NEDELJO beremo vernikom evangelij o čudežnem ribjem lovu.

Bog ne tehta po uspehih, ampak po duhu, v katerem delo vršiš. Če bi se oziral le po uspehih, bi bila polovica naših del piškava. Dobri namen posveti delo, četudi z delom nisi dosegel, kar si želel in skušal doseči. Dobri namen je kakor čarobna palica Krezova, s katero je začaral vse v pravo, čisto zlato. Dober namen spreminja naša dela v čisto zlato, ki odtehta vse uspehe. Na tehtnici božji imajo dela, opravljena z dobrim namenom, veliko težo in odtehtajo pravico božjo. Reči hočem. Blesk dobrega namena je tako sijajen božjim očem, da se pravica umakne usmiljenju. Vsi majhni prestopki, katerih je naše življenje tako polno se v tej svetlobi razlije v luč. Bog nas bo sodil in tehtal po teh delih. Naj bodo tvoja dela še tako velika in koristna človeški družbi, če ne nosijo pečata božjega na sebi, pečata dobrega namena, ne boš obstal pred Bogom.

PETO POBINKOŠTNO NEDELJO beremo vernikom evangelij o grehu v misli in besedi.

Hudoben jezik, ki ne pozna ljubezni do bližnjega, ki vidi v svojem bližnjem vedno le tarčo, v katero lahko neprenehoma strelja, tak hudoben jezik, je hujši od noža. Tak jezik ni vreden drugega, kakor da se mu rak zaje v najgloblje stanice in ga razžre. Vse morije, vsa sovraštva, vsa huda volja in jeza ima na ta ali oni način svoj izvor v hudobnem jeziku. Mogočni vladarji, ki so si pridobili slavna imena v raznih bojih in s krvoločnimi sovražniki, niso nič v primeri z onim zmagovavcem, ki ve brzdati jezik in premagati sovražnika, ki ga nosi za ograjami svojih zob. Kdor more premagati svoj jezik in ga obdržati v kleščah svoje trde, nepremagljive volje, zasluži svetinje vseh kraljev in redov.

ŠESTO POBINKOŠTNO NEDELJO beremo vernikom evangelij o Jezusu, kako je nasitil množico štiri tisoč mož.

Bog je nasitil telesno lakoto ljudi s čudežnim kruhom. S čudežnim kruhom Evharistije in večne Resnice pa more Bog utešiti tudi neizmerno lakoto naših duš. Urojeno nam je, da venomer iščemo za resnico, ki ima svoje zadnje dno v večnem Bogu. Vse te resnice naše vere so odete v globoko in gluho temo, ki nam jo more odpreti le iskreno iskanje in ponižna prošnja ponižnega srca: Bog, daj mi, da vidim Tebe — večno lepoto. Kako pozno sem te spoznal in ne bi te mogel spoznati, da mi nisi vlil luči v dušo, ki je pregnala temo. Tako je nekako molil sveti Avguštin. V zgodnjih letih življenja, je hotel utešiti lakoto telesa in telesnosti, ni je mogel utešiti, ker je spoznal, da je ta lakota živalska. Ko ga je Bog obličil z lučjo milosti, je postal lačen in žejen božje resnice. Bog mu je dal lakoto po njej. Bog mu jo je utešil, ker se je obrnil nanj, kakor so se apostoli obrnili na Jezusa. Vsak nosi v sebi kos grešnega Avguština s telesno lakoto po življenjskem uživanju, vsak ima pa v sebi tudi duhovnega in svetega Avguština z duhovno lakoto duše po brezmejni resnici. Molimo, da Bog uteši v nas telesno lakoto s spoznanjem ničevosti vseh zemeljskih dobrin in nam da pravo lakoto duše po božjih dobrotah. Utešil nam bo to lakoto delno že na zemlji. Boga moreš spoznati s svojim razumom in srcem vsaj deloma, ker je svet ogledalo božjega srca, še bolj ga bomo pa spoznali v večnosti, ko ga bomo videli z obličja v obličje.

Zakaj blagoslova pokopališču?

(Odgovarja p. Ceremonijar)

NAJLEPŠE ime za kraj, kjer kristjani čakajo dneva zadnjega vstajenja ima Nemeč, ki ga poimenuje z lepo besedo — "božja njiva".

Božja njiva — seme človeškega telesa smo položili v tiho grudo — Lepi dan naj bi to seme vstalo v veličastvu božje milosti, vstalo kakor žitni klas poln zrna dobrih del, klas, ki bo pel slavo in milost božjo v večni dan. Kakor korenina trte je človeško telo, ki jo posade v črno zemljo. Skrita je pod zemljo, na spomlad pa bo iz te korenine kar natihoma vstalo življenje, življenje bo pognalo v trto in trta bo dala cvet in sad. Tako bo človek vstal in dal cvet in sad: lepota in sreča večnosti bosta ta cvet in sad.

Da. Božja njiva, kjer čakajo semena človeških teles božje besede kakor toplega pomladnega solnca. Na sodni dan bo zagorelo solnce božjega obličja in vsa zemlja bo zagorela v vstajenju.

Pa bo kdo vprašal: Zakaj Cerkev pokopališča blagoslavlja?

"Prah si bil in v prah se boš povrnil". — Trda je beseda Cerkve, ki jo poje na grobovih, toda v tem prahu gleda cerkev dragoceno dedščino božjo. To ni navaden prah, ki ga veter raznese na štiri strani, prah je, ki je bil nekoč telesno življenje, in bo zopet vstal v duhovno življenje.

Zato hoče cerkev to dedščino v skupni božji njivi. Na skupnem prostoru naj bodo ostanki krščencev, bližni cerkve, da lahko varuje umrle rodove in se sklanja nad njihovimi grobovi kakor se sklanja mati nad zibelkami spečih otrok.

Vse tri cerkve zmagujoča v nebesih, vojskujoča se cerkev na zemlji in trpeča cerkev v vicah se na božji njivi združijo kakor v eno. Na pokopališču najdeš podobe križa, angeljev, Matere božje — podobe zmagujoče cerkve, ki nam kažejo v večnost na Boga, vojskujoča se cerkev moli na grobovih, možje, žene, otroci, ki hodijo molit na božjo njivo so kakor družina, ki se hodi pogovarjat z rajnimi očeti, z rajnimi materami, sosestrami, brati. In ali niso grobovi predvsem oni prostor, kamor — tako se nam zdi — prihajajo verne duše prosit in klicat: usmilite se nas vsaj vi, prijatelji.

In vprašujemo: zakaj Cerkev blagoslavlja pokopališča?

Jasen odgovor že imamo. Cerkev, ki blagoslavlja travnike in polja in vinograde blagoslavlja vrtove, domove in staje, naj bi ne blagoslavljal tudi božje domove — grobove — naj bi ne blagoslavljal tudi božjo njivo, kjer počivajo božja semena teles, ki so nekoč oklepala nevesto svetega Duha — dušo?

Blagoslavlja vsako božjo njivo. In še kako slovesno.

Sam škof, višji dostojanstvenik cerkve — blagoslovi božjo njivo, le v izrednih slučajih da pooblaščenje župniku.

Na predvečer slovesnosti postavijo na prostoru, ki je odmenjen za pokopališče, pet lesenih križev v višini šestih čevljev; prvega postavijo v sredo — višji je kakor ostali, ostale pa razpostavijo v vrsto na štiri strani krog srednjega križa. Pred vsakim križem postavijo še bele pobarvane podstavke s tremi lesenimi svečniki.

Ti križi naj bi predstavljali v živi podobi Odrešenika, ki je Resnica, Življenje in Vstajenje — Beli podstavki so podoba umrljivega človeka, ki postane po smrti kakor neraben, osušen les. Noč pred slovesnostjo naj bi predstavljala noč in temino grobov, slovesnost sama pa je predpoda veselega vstajenja. Križ pred belimi podstavki govori z glasno besedo, da so tudi mrtvi Kristusova last in jih ščiti roka Vsemogočnega, ki edini more priklicati življenje iz nič, ki edini more oživeti mrtve. Svečke na podstavkih zagore, ko pride drugo jutro posvečevavec — škof v spremstvu duhovništva — v mogočnem glasu zapoje cerkveni glavar prelepo molitev:

Vsemogočni in usmiljeni Bog, ki si varih naših duš, sidro zveličanja in nada vseh vernih, slušaj našim prošnjam in daj očisti ta kraj s svojo blagoslovljeno roko, posveti ga, da bodo mogli vsi, ki bodo na tem kraju počivali, uživati kedaj srečo blaženega vstajenja po Kristusu, našem Gospodu.

Zatem vsa duhovščina v litanijah in s psalmom "Miserere" kliče Zmagujočo cerkev, naj se združi v prošnji z vojskujočo se na zemlji, ki prosi božjega varstva in usmiljenja svojim mrtvim, škof medtem kropi pokopališče z blagoslovljeno vodo in moli molitve, ki kličejo k Stvarniku vesoljstva, naj bi dal vsem, ki bodo na tej božji njivi čakali razodetja Vstajenja, večni mir in pokoj. Naj bi jim zapela tromba angelja pesem sreče.

Svečke zatem pobero iz podstavkov in škof jih postavi krog križa govoreč besede: Upanje vstajenja, ki bo šlo s teboj v grob, bo uresničeno po Kristusu Jezusu. Zatem podstavke odstranijo, samo srednji križ ostane, kakor da hoče reči vsem rodovom: Vstal boš zopet boš vstal, človek. Tvoj Odrešenik živi. Zatem se škof pred križem globoko pokloni, ga pokadi s kadilom, nakar je slovesnost končana.

Tako je postal prostor — božja njiva, kjer bodo spali Kristusovi bratje, Kristusove sestre začasno spanje, da kedaj v veličastvu vstanejo in zapojejo Alelujo zadnje Velike noči.

Daj tudi nam vsemogočni Gospodar življenja in smrti, da bomo kedaj pokojno spali smrtno spanje, toda še lepše vstali v poveličanje in blaženstvo.

Luč v sodobni mrak. . .

Rev. Filipič.

. . . In silila sta ga, rekoč: "Ostani z nama, ker se mrači in se je dan že nagnil" beremo pri sv. Luku 24, 29 . . .

Podobno bi smelo govoriti tudi sodobno človeštvo: "Dan se nagiblje; nad svetom se mrači. Gospod! ostani pri nas!"

Nad svetom se mrači. . . Mnogih mislecev se polašča mračen pesimizem. Zdi se jim, da čaka zapadne narode le še propast. Ožbalt Spangler je v delu "Untergang des Abendlandes" skušal dokazati, da čaka takšna usoda vse velike kulture in kulturne narode. V najnovejšem delu naznanja zapadnim narodom bližnjo propast vprav zato, ker so nositelji najvišje kulture. Obenem pa skuša pokazati ta konec kot tragiko, ki jo mora človek pogumno in ponosno sprejeti. Usoda je, da moramo pasti, veličina je, ako pademo pogumno! Sanjali smo o idealu, o boljšem, čistejšem človeštvu. Verovali smo z veselim optimizmom v lepšo, srečnejšo bodočnost. Pa vse se je razblinilo. Mi smo v tak čas rojeni in moramo iti pogumno po poti do konca "brez upanja in brez rešitve" (Čas, 1931-32, str. 81).

Tako torej Spengler. Sicer pa ni nič drugače napovedal že Marx v svojem "komunističnem mani-

festu". Razglasil je, da si meščanska družba sama vzgoji "grobarja", ki ji bo izkopal grob. Napovedal ji je "neizogibni propad". Zato bo propadla, je dejal, ker bo družba "precivilizirana", ker bo imela "preveč" življenjskih sredstev, preveč obrti, preveč trgovine; "meščanske razmere bodo pretesne za bogastvo, ki ga proizvajajo". Seveda pa tudi zato, ker meščanska družba sama goni delavce med komuniste, ki se njih cilji morajo doseči le "po nasilnem prevratu vsega sedanjega družabnega reda". Ali se ne uresničuje to, kar je že l. 1848 z lapidarnimi stavki napovedal Marx, vprav v naših dneh? Zakaj življenje kaže, da zapadni narodi res drve v propast. Kapitalizem je nakupičil silno bogastva, a beda množice je vedno večja. Milijoni in milijoni postajajo gladni po cestah. Očetje so brez dela, družine brez kruha, vseh se polašča obup. Ali ne bo ta obup izbruhnil v krvavo revolucijo? Rusijo so že zajeli plameni socialne revolucije, odtam pa neprestano švigajo zublji in groze podžgati ves svet. — Nič čudnega, da celo najvišji čuvaj v človeški družbi papež Pij XI. motri sodobni položaj človeštva z mrkim očesom in kaže nad "razmere, ki ljudstvu zagrenjajo dušo in ustvarjajo pot revoluciji in socialni propasti" (Čas 1931-32, str. 89).

ZVEZDA VERE UGAŠA . . .

Ni se to zgodilo včeraj, ali predvčerajšnjim ali čez noč. Že nekaj stoletij bledita v dušah ljudi dve zvezdi, ki pripeljeta človeštvo, kakor hitro popolnoma vgasneta, v popolno propast. To je zvezda žive vere v božje razodetje, in z njo v zvezi zvezda nesebične ljubezni do bližnjega.

Da! Svoj čas je bil svet teocentrično orientiran. Bog kot izvor in cilj vsega je bil tudi središče vsemu življenju. Svet je živel v večnost, za večnost, onostransko. Tudi ob času najhujše razpaljenih strasti se ni hlajali duš niso oddaljili za dolgo časa od božjega zakona; ob njem so se vselej umirili. . . Danes pa se svet vedno bolj odmika Bogu in božjemu kraljestvu. Ponekod je že popolnoma človek središče vsemu, merilo za vse, odtod pretiravanje umskih zmožnosti (intelektualizem), poveljevanje tostranske zunanje kulture, proglašenje avtonomije nraavnosti, uživanja željnosti, apoteoza človeka v tistem razpoloženju duha, ki so ga že pagani nazivali: Velika dela božja: stvarjenje, odrešenje, dovršenje, pri mnogih ne odločujejo več; in če nekaterim še kolikor toliko vodi življenje nraavni zakon, to deluje čisto samo po zakonu vztrajnosti, brez zavestne višje sekcije. Večnost beži iz takih duš in vse, kar pomeni kulturo srca.

Moderna družba je torej odpadla od Boga, čeprav se dobršen del tega ne zaveda. In kar je najhujše: brezbožnost in verska brezbržnost prodira vedno bolj v široke mase delovnega ljudstva. Ne le posameznikom, ampak družbi kot taki postaja zlasti pod vplivom plitvega, veri sovražnega tiska božje razodetje le še zbirka slabo urejenih mravljic, ki so enakovredne poganskim bajkam. Družbi kot taki postaja Kristus le še najlepši vzor človeštva, ki je sploh kedaj živ, nikakor pa ne srednik med Bogom in ljudmi. Zakaj takega srednika novodobno človeštvo sploh ne potrebuje, ker je obče priznано dejstvo, da je človek sam po sebi dober. Družbi kot taki postajajo duhovniki le oblasti željni vlastodržci, ki s pomočjo političnih mahinacij usužnjujejo ljudstvo, nikdar pa ne klicarji nadnaravnega življenja.

Po vsem umljivo je, da se pod vplivom takega verskega prepričanja izgublja tudi zunanja izpoved v nadnaravne, resnice iz sodobne družbe. Križ in svete podobe in drugi znaki nadnaravnih resnic izginjajo iz današnjih stanovanj. Zakramenti in molitev postajajo tuja nepoznana stvar, postna zapoved, praznovanje nedelj in praznikov več ne obstoji, življenje s Cerkvijo, kot se javlja v raznih običajih cerkvenega leta tudi v družinskem življenju se vedno bolj izgublja.

gel reči: jaz sem našel čudežni sok, ki bo dajal mnogim novega življenja in novih sil.

Kakor je bil satan Adamov sovražnik in mu je vse njegovo potomstvo presedalo, tako je vzel tudi Noeta na piko in mu ni privoščil poštenega in veselega življenja. Kjer je mogel, mu je škodoval. Od sile siten je bil in je grenil življenje svetemu očaku. Ali se ni spraval tudi nad ljubljeno novo rastlino, ki jo je Noe trto imenoval.

“Čakaj,” je rekel hudič, “bom videl, kako ti bo čudežna rastlina dajala soka. Ta rastlina bo v moji službi, reci kar hočeš.” Ni dolgo tuhtal ta hudič. Zakaj hudič je vseeno ohranil svoje božje darove, čeprav je bil od Boga zavržen, samo da te darove sedaj v slabo porablja. Med temi darovi je tudi njegova

silna razumnost. Ta razumnost mu je tudi sedaj v slabo pomagala. Kaj je napravil?

Šel je in je Noetu ukradel jagnje, psa in prašička. Vse tri živali je zaklal in je pognojil z mesom teh treh živali rastlino, ki jo je Noe trto imenoval. Moč krvi ubitih živali je šla v trto in trto vso presnovila.

In še dandanes se ta moč v njenem soku kaže in očituje. Spij osminko vina, če si božji, boš dosti imel. V tebi se bo pokazala narava jagnjeta. Poskočen in vesel boš zaukal v življenje. Bog te obvaruj, da bi spil polič, narava psa se bo pokazala v tebi. Laja in grize, grize in laja. Če bi bil pa tako nespameten, da bi mogel udušiti cel štefan, se ti bo pa zmešalo in se boš nazadnje kakor prašič po blatu valjal.

Satan je svoje dosegel, to se je že na Noetu pokazalo. Kaže se pa žalibog še dandanes.

“Prikrijte, prikrijte”...

Več kot 40 let pokriva zemlja staro babico. In vendar ena besedica, ki je prišla iz njenih ust še vedno živi med ljudmi. Gre od roda do roda.

Pet dolgih, dolgih let je bila priklenjena na postelj. Le če so bolečine v nogah in rokah včasih nekoliko ponehale, so jo posadili v stolec s kolesci in jo peljali na sonce.

Otroci so jo prišli pogosto obiskovat, da bi ji krajšali ure. Ko je bila pa sama, je pa najrajše segla po rožnem vencu.

Nekega dne ste prišli dve njeni nečakinji, in ko ste mislile, da je babica zaspala, ste pričele klepetati in obirati ljudi. Vso vas ste prerešetale. Naenkrat, ko ste ravno pogrevale nesrečen slučaj nekega dekleta, zaprosi babica prav milo: “Pokrijte, pokrijte!” “Tako, takoj,” je bil odgovor. “Pokrijte, pokrijte”, prosila je starka še bolj goreče. “Ali vam kaj manjka, babica,” ste vprašale. In starka je zopet lepo prosi-

la: “Pokrijte, pokrijte!” Zgrabile ste za odejo, ki je nekoliko zlezla raz postelj, da bi jo pokrile. “Ne tako, ne tako”, je rekla starka. “Saj ste vendar rekli, da naj pokrijeje.” “Seveda sem rekla, toda mislila sem, da bi pokrile napake, prestopok sosedovega dekleta. Ne sodite, pa ne bote tudi vedve sojene.”

Osramočene ste prosile babico za odpuščanje in obljubile, da ne bo besedice več o tem slučaju. In mir se je razlil po obrazu starke...

* * *

Štirideset let krije že zemlja babico. Njeno telo je gotovo že davno prah, toda njena beseda še vedno živi med ljudstvom. Koliko je ta beseda že dobrega storila!

Tudi jaz sem slišal o tem plemenitem opominu, in s temi vrsticami bi rad položil to besedo kot seme v vaša srca. Koliko dobrega bo še v naših dneh obrodilo to svarilo: “Prikrijte, prikrijte...”

Slovenski Tomaž in g. kaplan.

(dvogovor)

TOMAŽ: “Verujem naj? Neumnost je vera. Vero so duhovniki iznašli. Ne bo nič gospod kaplan.

G. KAPLAN: “Tomaže, odkod so pa potem duhovniki. Po tvojem so bili torej duhovniki preje kakor vera, preje predno so ljudje Boga častili. Tomažek, to je ravnotako neumno kakor če bi hotel reči: železnice so iznajdba železničarjev. Par kondukterjev in nekaj uradnikov glavne direkcije železnic so spravili glave skupaj in so ustanovili železnice. Pamet, pamet, Tomaž.”

TOMAŽ: “Duhovniki morajo govoriti kar govore, to je njihova služba. Zato so plačani. Drugo vprašanje pa je, ali je vse res, kar govore.”

G. KAPLAN: “Bolje bi bilo, da bi molčal, Tomaž. Odgovori: učitelj, ki te je učil v ljudski šoli računanja, te je moral tako učiti, ker je bil pač plačan ali ne? Ali je pa zato računstvo zraslo v učiteljevi glavi? Vidiš, kako neumno govoriš. Matematična resnica ga tako uči. Ravnotako uči duhovnik, kar ga večna resnica uči. In to resnico je duhovnik učil tudi

tedaj, ko je duhovnik prejel mesto plače ječo, časih celo smrt. Imaš še kaj na sreč?"

TOMAŽ: "Jaz ne rabim religije. Jaz svobodno mislim."

G. KAPLAN: "Ljubi moj. Bojim se, da nisi prost, še manj pa si mislec. Povej ali si lahko prosto misliš, da je tri in tri petnajst? Ali da leži severni tečaj nekje blizu Chikago? Ali si morda lahko misliš, da si meni dolžan milijon dolarjev? Tudi v svojih mislih, Tomaže nisi svoboden, temveč si vezan na resnice in dejstva. Tako sem kot človek vezan na resnice božje in na razodetje božje. V čem je torej tvoja svobodomiselnost? Ali morda v tem, da lahko eno resnico sprejmeš, druge ne maraš. Eno dejstvo priznaš, drugega ne. Veš, kdo je tak "svobodomislec"? Otrok, pa norec."

TOMAŽ: "Vsa znanost išče in brska po vsemirju, iskala je in brskala že tisočletje, pa kljub vsemu iskanju še niso našli Boga."

G. KAPLAN: "Tudi jaz sem že-tolikokrat preiskal svojo uro zapestnico, vse kolesce sem pretaknil, pa še nikoli nisem našel urarja v njej. Pa vendar vem, da je moral biti urar, ki je to uro napravil. Tako je moral tudi svet imeti nekoga kot početnika."

TOMAŽ: "Zdravnik še tudi ni noben našel duše v telesu. Torej duše ni."

G. KAPLAN: "Zdravnik, ki bi v mrtvem telesu iskal duše, mora biti nor. Kadar tiček iz kletke zleti, ga bo samo norec še v kletki iskal. Sicer pa izjavljam, da bom tisto uro, ko zdravnik pod nožem dušo najde, tudi jaz postal materijalist in neverec, kakor hitro more kdo z nožem dušo iztakniti, duša ni to, kar nas naša vera o duši uči. Duša je duh."

Rečenice in pametnice.

Rev. J. C. Smoley.

Vsa modrost je od Gospoda in pri njem je bila vse čase in je pred vek.

* * *

Kdor se boji Gospoda, se mu bo dobro godilo na koncu in ob dnevu svoje smrti bo blagoslovljen.

* * *

Gospodov strah preganja greh; kdor namreč nima strahu, ne more biti brez greha, ker mu je njegova silna jeza v pogubo.

* * *

Vi, ki se bojite Boga, zaupajte vanj in usmiljenje vam pride v razveseljenje.

* * *

Tisti, ki se boje Boga, pripravljajo svoja srca in posvečujejo svoje duše pred njegovim obličjem.

* * *

Kdor spoštuje očeta, bo dolgo živel in kdor je pokoren svojemu očetu, razveseljuje mater.

* * *

Očetov blagoslov otrokom hiše zida materina kletev pa jih do tal podira.

* * *

Na kako grdem glasu je, kdor zapusti očeta, in od Boga je proklet, kdor jezi mater.

* * *

Ne zaničuj lačnega človeka in ne jezi ubožca v njegovi potrebi.

Mnogo jih je prevaralo njih domišljevanje in zajelo njihov um v nečimernosti.

* * *

Ne odrekaj prošnje stiskanemu in ne obračaj svojega obraza od reveža.

* * *

Po govorjenju se pozna modrost, razumnost in znanje in uk iz umnih besedi, njihova podpora so pravična dela.

* * *

Za pravico se poteguj z vso silo in do smrti se bojuj za resnico; potem se bo Bog bojeval zoper tvoje sovražnike.

* * *

Ne reci: Gospodovo usmiljenje je veliko: On se bo usmili mojih obilnih grehov. Njegovo usmiljenje se sicer hitro približa, pa tudi jeza njegova, in v grešnike se ozira njegov srd.

* * *

Če imaš prijatelja, poskusi ga v sili in prenašlo mu ne zaupaj; marsikdo je namreč prijatelj le do svojega časa, ob dnevu nadloge pa ne ostane.

* * *

Tudi taki prijatelji so, ki se izpremene v sovražnike, in prijatelji, ki razglašajo sovraštvo in prepir in obrekovanje.

Zvest prijatelj je močna bramba, kdor ga je našel, je našel zaklad.

* * *

Drži se družbe dobrih starčkov in pridruži se iz srca njihovi modrosti, da boš slišal vse, kar se govori o Bogu, in da ti ne odidejo hvalevredni pogovori.

* * *

Ne zasmehuj človeka v njegovi dušni bridkosti; saj Bog, ki ponižuje in povišuje, vse vidi.

* * *

Iz vse svoje duše se boj Gospoda in časti njegove duhovnike. Spoštuj Boga iz vse svoje moči in izkazuj čast njegovim duhovnikom.

* * *

Ne razodevaj svojega srca vsakemu človeku.

* * *

Ne vodi kogarkoli v svojo hišo, ker nakane zvitega človeka so mnogotere.

* * *

Boljši je eden, ki se boji Boga, ko tisoč hudobnih.

* * *

Srce izpremeni človeku obraz, bodisi v dobro, bodisi v hudo.

* * *

Srečen, kdor nima žalosti v svoji duši in komur ni upadlo njegovo upanje.

Tapetna vrata.

(Dogodba. — Zapisal Marin Miha.)

1.

KO sta takole skupaj hodila po ulici, jima je lahko vsak z obraza bral, da sta zaročenca. Bilo je, ko da se po sili trudita, da bi zakrila veselje, ki jima je plalo v dušah; da bi svet ne opazil nju tajne, ki je bila samo za nju in za nikogar drugega. . . Toda blaženost je silila z oči, in okrog ustnic je drhtelo. . . In to ju je izdajalo, da sta srečna. Pogled mimoidočih se je slučajno ujel na nevesti in se začudil: "Vraga! Lepa je! Ni čuda, da se čuti srečnega poleg nje! Osej, saj je ne zasluži!"

Ta dva pa, ki so ju občudovali pogledi ljudi, sta šla in hodila iz ulice v ulico, ko da sta sama na svetu. Skoroda sta pozabila, kaj pravzaprav iščeta. Kakor hitro sta krenila mimo vogla in je bila ulica za njima, sta za hip obstala in se spomnila, da sta pravzaprav nekaj pozabila.

"Ali si kaj zapazila?"

"Nič! — In ti?"

"Tudi nič."

Imela bi pravzaprav paziti, če je kje na kakih vratih ali v izložbenem oknu prilepljen listek, ki bi naznanjal, da se stanovanje odda v najem. V nekaj tednih namreč bosta mož in žena; zato treba misliti na

skupen dom. Lepo počasi bi torej morala hoditi in se ozirati po listkih in naznanilih. Na vse to sta pa pozabila. Seveda, kako ne bi?!

Sedaj sta krenila na širok, obljuden trg. Tam spodaj v pritličju je bil preko stekla prilepljen pisan list, ki je nehote potegnil pogled nase.

"Josip glej! Tamkaj!" je pokazala Marija.

"Saj res. Poglejva!"

Stopila sta preko ceste in obstala pred izložbo prodajalne, ki je bila že prazna, a je nad vrati še nosila napis: Konfekcija čevljev. Listek na steklu pa je naznanjal, da se oddasta dva prostora v pritličju, drug poleg drugega, ki bo eden lahko služil za prodajalno, drugi za stanovanje. Ako pa najemnik želi imeti vse pritličje za prodajalno, sta v prvem nadstropju na razpolago še dve sobi za stanovanje. Odda pa da se takoj.

"Glej Marija, kakor nalašč! Vstopiva!"

Vstopila sta, se zmenila za ceno in sta dobila pravico, da se po treh tednih lahko vselita.

Ko sta odhajala, so jima pogledi žareli še večje sreče. Bilo jima je, ko da sta že mož in žena in da ju hiša — sedaj tako domača — ljubeče vabi pod svoj krov: "Požurita se in pridita!"

2.

Po treh tednih se vselila kot mož in žena. Po treh mesecih pa, ako si postal pred hišo, si komaj spoznal, da je poprej tu bila konfekcija za čevlje. Poleg prejšnjega vhoda v prodajalno so bila sedaj vzdana še ena vrata, prav taka. Nad enimi vrati se je bleščal napis: Josip Nedeljko, trgovina s papirjem; nad drugimi: Marija Nedeljko, prodaja modnega perila za gospe in gospode. Poleg vsakih vrat je bilo izložbeno okno, ki je ponujalo primernih predmetov. Tu: papir, pisemski zavoji, tinta, ravnila, zvezki, peresa, svinčniki in drugo. Tam: moške srajce, gumbi, samoveznice, ovratniki, nogavice, igle in drugo. Prostor, ki je bil poprej en sam, je bil sedaj po steni pregrajen v dva oddelka; v šteno pa so bila vdolana tapetna vrata, ki se skoro niso ločila od ostale stene razen po kljuki in ključavnici. In ta vrata, ah! Ta vrata! Kolikokrat so se morala zasukati v svojih tečajih tekom dneva: zdaj sem, zdaj tja; zdaj tja, zdaj sem. Če je Marija odpravila stranko — kar pa ni šlo vselej tako hitro, kot bi bila sama želela, ker je vsakdo rad pokramljal z lepo prodajalko — huš, je skočila k tapetnim vratom, jih odprla prav majčkeno in poklicala v sosednji predal, ako ni bilo kupovalcev notri:

"Josip, kako gre?"

"Dobro, Marija, dobro! In tebi?"

Že je bil pri njej — pravzaprav pri vratih — in jo skozi odprtino poredno vščipnil v lice:

"Porednež ti!"

Ter mu je nagajivo roko nalašč priprla, da je ni mogel takoj izmekniti.

Potem sta navadno toliko časa kramljala skozi odprtino, da je tu ali tam kaka stranka pritisnila na vrata in jih nehote razpodila. —

Včasih se je zgodilo, da je Marija prišla prva do tapetnih vrat in jih tako odprla, kot smo videli; včasih pa Josip poprej. Zgodilo se je pa tudi ne malokrat, da sta oba obenem zagrabila za kljuko, vsak od svoje strani — in tedaj uboga vrata niso vedela, ne kod ne kam, tako da so naposled že kar ječala v tečajih. . . Mladi par se seveda za to ječanje ni zmenil; saj tega v svoji mladi zakonski sreči niti slišal ni.

3.

V katerem mesecu njihovega zakona je to bilo, še manj pa, kateri dan da se je to prigodilo ne vem. Vem pa, da je bilo nekega večera, ko je prva senca nesoglasja zatemnila za hip njihovo zakonsko srečo. Takole se je zgodilo.

Kakor vsak večer, je tudi topot, ko je Marija zaklenila svoj oddelek, odhitela s polno blagajno skozi tapetna vrata k Josipu, da skupaj preštejeta vsak svoj izkupiček. Tako je bilo vsak večer, sem rekel. In vsak večer sta potem skupno svoto odnesla gor v prvo nadstropje, kjer sta stanovala, in jo položila v železno blagajno. Ta večer sta torej vse lepo preštela in se je izkazalo na koncu, da je bil izkupiček Marijin dokaj večji nego Josipov. Vesela in razigrana je Marija s prsti postrgala "korenček" napram Josipu in mu rekla norčevaje:

"Glej, glej dragec moj: za polnih dvesto dinarjev sem te danes prekosila. Ali te je kaj sram, a —?"

Za hip je šlo Josipu nekaj hladnega preko obraza, a je v istem hipu zopet izginilo. Premagal se je in je nalašč tudi sam povzel norčavo besedo, čeprav mu je prišlo ledeno okrog srca.

"No, to je res, dragica. Priznam, da sem zopet premagan kakor že tolikrat. Pa saj ni čudno!"

"Zakaj ni čudno?"

"I, saj je znano in sam vidim, da te mladi gospodje iz vsega okraja kar oblegajo za tvojim pultom."

Na to se je zasmel, ko da mu gre res le za šalo.

Pa tudi ona je vzela to za šalo in mu je prav tako v šali odgovorila:

"Prav imaš, saj to je res: Tako prihajajo in tako postajajo v prodajalni, da se komaj umikajo drug drugemu. Poglej Josip, kako privlačno ženicico imaš! Ali si je kaj vesel, a —?"

"Da, da! Posebno tisti visokošolec z modno čepico, ki jo je pri tebi kupil in ki se zdaj venomer smeješ ž njim, kadar pride!" je rekel Josip pikro.

"Oho, dragec! Ti govoriš ko da hočeš nekaj namigavati? Zdaj sem pa res radovedna, koga misliš. Saj visokošolcev pride več in tudi čepico jih je že več kupilo."

"No, saj je prav, da jih je!" je zavil Josip v pomirjevalno plat, ker se ni rad preveč izdal. "Saj nič ne rečem, Marija, le smej se, toda vsaka stvar naj ima svoje meje, da se ne bodo ljudje v mojem oddelku ozirali in prisluškovali, odkod tak smeh. . . To sem hotel reči in nič več. Tako, zdaj pa spat, alo!"

In prijel jo je, smejoč se, za rame ter potisnil pred seboj skozi stranska vrata na hodnik. Od tu pa jo je ljubeče vodil po stopnicah v prvo nadstropje. Ma-

rija se je hotela nekaj vpirati in trpka beseda, pravzaprav vprašanje, ji je bilo na jeziku. Ko je pa videla smejoče oči Josipove, ni rekla nič in je šla kakor vsaki večer. Le glava jo je bolela ta večer, tako da ni mogla zaspati dalj kot je bila to njena navada.

Tiste dni po tem je tudi Marija postala pozorna, ker se ji je zdelo da se iz Josipovega oddelka čuje smeh in prijazna govorica bolj glasno in bolj pogosto, nego se je dozda. Saj je vedela: dijakinje hodijo kupovat peresa, svinčnike, čopiče, barve, risalne mape in drugo. In mlad človek se rad smeje. Seveda, in ker je bil Josip tudi mlad. . . In tako se je čulo prav v ta oddelek, da se stranke v resnici ozirale, odkod in kaj. . . Pa je trdil nedavno Josip, da se ozirajo le njegovi. . . Oho, to mu bo o priliki povedala! Da, da! In še to in ono! O —!

In zopet je bilo nekega večera. Marija je stopila iz svojega oddelka v Josipovega. Njena usta, ki so se sicer tako rada smejala, so bila tesno sklenjena, hoja počasna, glava povešena, obraz nekam bolešno zategnjen. Tiho in brez besed je naštela svoj znesek, ki je bil tudi topot precejšen. Potem pa, ko je tudi Josip le molčal, je izpregovorila:

"Josip, tega ne smeš več! Prosim te, tega nikar!"

"Kaj pa —? Česa ne smem?" je dvignil Josip glavo in se delal začudenega.

"Josip! Ne veš kako me to peče. . . Venomer se šališ z njo, kadar pride. Tista dijakinja, saj veš! Danes si jo celo pred vrata spremil in se poslavljal ž njo tik pred mojim oknom, ko da me hočeš dražiti. Josip nikar!"

Josip je bil razburjen. Glas se mu je tresel.

"Tako —?" je rekel in zlobno naglašal. "Ti se torej smeš smejati in šaliti, jaz se ne smem?! Zakaj se pa ti še vedno smeješ, kadar pride tisti s čepico, saj veš —"

"Smejem? Ali se ne smem? Ali naj z odurnostjo preženem stranke?" se je opravičevala ona.

"Odženem stranke," je oponašal Josip, "zato pa imaš stranke, da! In je tvoj skupiček vsaki večer večji od mojega. . . A za kakšno ceno —?!"

"Josip!" je zakričala užaljena.

"Nič izgovora! Poznam te! In onega — onega osla tudi! Poznam vaju! Ne boš me prekanila!"

"Josip!" je hotela zakričati še enkrat, toda glas ji je žalosti in presenečenja ostal v grlu. Molče je pobrala svoj denar in ga sama odnesla po stopnicah v nadstropje.

4.

Tako so se torej zadnje čase mogla tudi tapetna vrata nekoliko odpočiti in niso zdaleko več tolikokrat zaškripala v tečajih kot poprej. Saj se je le sedaj pa sedaj, kadar je bila "oficijelna" potreba, stegnila roka po kljuki, da se je dogovorilo, kar je bilo neobhodno potrebno od sem ali od tam. Med mladima zakoncem je postalo nekam tiho in hladno. Toda vsak v svojem lokalu sta se smejala s strankami toliko bolj glasno in izzivajoče. . . Poprej sta to delala v priprosti nedolžnosti brez vsakega postranskega namena; sedaj zato, da sta jezila drug drugega. Oba sta občutila bridko v dušo, oba sta hotela vrniti tem bridkeje. Vsak je dolžil drugega; vsak je imel s seboj in svojo nedolžnostjo neizmerno sočutje. Usta so govorila s strankami, uho pa je tajno prisluškovalo, kaj se godi v sosednem oddelku. Če je bilo regljanje ob zvezkih in tinti le preglasno, je Marija nenadoma odprla tapetna vrata in oficijelno mirno zaprosila Josipa, če ima morda zmenjati desetak. . . Če je visokošolec, ki ga je Josip že kar po glasu poznal, le stal in se ni znal odstraniti, je pogledal Josip skozi tapeto in prosil Marijo, naj pride za hip, da revidira račun, ki ga je pravkar sestavil za neko stranko. . . Tako sta motila drug drugega; vsak je vedel zakaj, le stranke niso vedele. Pa tudi če je postalo naenkrat tiho v sosedni sobi, je bilo treba kaj prašati in mimogrede pogledati; zakaj takle molk je časih sumljiv, zelo sumljiv. . .

Naposled je to odpiranje sem in tja postalo že skoro smešno, in tako je prišel Josip na čisto novo in prav originalno misel. Prebrskal je nekega dne vse predale in omarice, pregledal kote in obešala po stenah in naposled našel, kar je želel: sveder! Precej velik

in zadosti močan sveder! Tiho je šel k tapetnim vratom in iskal primernege mesta, kjer bi zastavil rezilo, da si tiho in neopaženo izvrtla luknjo. V sosednji sobi je bilo slučajno brez strank; zunaj na ulici pa je bil promet glasen. Ravno kar je še bil videl Marijo, ki je stala na pragu in opazovala mimoidoče. Ugodna prilika torej.

Josip je zastavil špico na primerno mesto in je že hotel začeti z vrtenjem, ko —. Kaj je to? Od onstran vrat prihaja v presledkih čuden pritajen šum. Glej no, prav v vratih samih tiči ta šum! "Rsk, rsk!" In zopet: "Rsk, rsk!" Čez malo časa se začne les na vratih v višini očesa razmikati! Ko se je za dosti razmaknila vrhnja plast tik pred Josipovim očesom, vraga —, kaj je to? Tanka železna špica se prikaže, vrta, vrta naprej, izsuče se na dan. . . Sveder! Torej tudi na drugi strani sveder! Isto kakor Josip je mislila tudi Marija. Tudi ona je zaupala, da stoji Josip na pragu, kjer ga je še nedavno videla in je hotela porabiti priliko, da si izvrtla okence za oko. —

Čeprav je Josip hotel storiti isto, kar je storila Marija; čeprav so bili njegovi nameni isti kakor njeni: vendar ga je obletela v tem trenutku taka divja jeza, da bi bil vtrl tapetna vrata in stopil pred njo in —. K sreči je nova stranka stopila v njegov lokal in dolžnost ga je poklicala za polt. Toda — čakaj! — si je rekel. Ko si taka, da hočeš imeti okno za oprezanje, hočem poskrbeti, da boš imela tudi kaj videti!

Od tedaj se je v njegovem lokalu še bolj smejala in hihitalo. Marija pa je bila vsak večer, ko je prinesla blagajno, bolj bleda in bolj potrta.

5.

Pa se je zgodilo nekega dne, da je nenadoma zadonel iz prodajalnega oddelka Marije obupen klic: "Josip! Josip!"

Josip je skočil pokonci, planil skozi tapetna vrata in zagledal Marijo, ki je vsa bleda in prestrašena stala za pultom in kazala na odprt, a čisto prazen predal, ki je služil za shranjevanje denarja iz izkupička.

"Tat!?"

"Da! Tat! In sama sem kriva! Josip, tačas ko sem —. Ne morem povedati! Sram me je! On —!"

Josipu je bilo mahoma jasno. Ta čas, ko je ona pri linici oprezala v njegov predal, se je nekdo neopažen priplazil v prodajalno, stopil k predalu in pobral, kar je bilo notri. . . To je bil torej sad njene ljubosumnosti!

Josipa je grabilo temno čustvo jeze in sovraštva; toda ko je videl Marijo blede in prepalo in njene oči, ki so prestrašeno in obenem proseče zrle vanj: tedaj se mu je nekaj zmehčalo tam okrog srca. . . In nekaj

mu je reklo: "Saj ti nisi prav nič boljši, le smolo je imela ona večjo!" Stopil je k njej, prijel jo za roko, jo peljal pred tapetna vrata in ji pokazal na linico:

"Marija! Ta linica je vsega kriva! Reci, da!"

Da Josip! Odpusti! Nikoli več!"

In je povedala, kako neumno ljubosumna je bila postala zavoljo njega in je hotela na vsak način videti, kaj Josip dela v svojem lokalu, kadar ga obiskujejo stranke in si je zato izvrtala ono linico. . . Prav ta linica pa je bila vzrok, da se je mogel tat priplaziti in izprazniti blagajno! V tem hipu pa je tudi jasno spoznala, da je edino, kar razdira med njima zastopnost in trosi nezaupnost — tapetna vrata!

"Tapetna vrata?" se je čudil Josip.

"Da! Zato ker zakrivajo pogled sem in tja in si zato domišljeva drug o drugem stvari, ki jih ni."

Josip jo je nekaj časa debelo gledal, potem pa se mu je pogled ublažil in je vzdiknil:

“Marija, prav imaš! Tapetna vrata! Res je to! Zato jih bova pa lepo snela in jih slovesno prenesla pod streho, kjer naj uživajo mir za vse večne čase. Ali ti je prav tako?”

“Josip, prav! Sedaj mi pa v resnici ni žal za tisti denar, ki je bil v blagajni!”

In še tisti dan so romala tapetna vrata pod ostrešje, kjer najbrž še danes počivajo.

* * *

Od tedaj je med mladima zakoncema ponehala ljubosumnost in vsako nevtemeljeno sumničenje. Med obema predaloma v prodajalnah zija široka odprtina, zavoljo lepšega drapirana z zavesami. Če v oddelku gospe Marije kupovalec le stoji, govori in se smeje, je

treba, da Josip samo stopi mimo zaves ko da išče škatljo na polici: in z enim pogledom lahko ugotovi, kaj se v sosednem oddelku godi. Prav tako pa tudi Marija lahko čuje vsako besedo, ki se govori v lokalu gospoda Josipa in se na lastna ušesa vselej sproti lahko prepriča, da Josipova prijaznost do strank ni nič drugega ko gola vljudnost. Vsak večer skupaj preštevata blagajno in ugotovita, da je časih Josip imel večjo srečo čez dan, časih pa Marija, kakor je pač naneslo. Pa naj je bil že eden ali drugi: saj sta vedela, da naposled gre vse skupaj vendarle v eno in isto blagajno.

Da, da! Tapetna vrata! Da bi jih nikdar ne bilo!

Jerbas židane volje.

(prinesel P. Pavliha.)

Sorodstvo.

Pruski kralj je povabil enega poljskih škofov k sebi na kosilo. Škof je imel dolgo poljsko ime, ki ga nerodna nemška usta kralja niso mogla spraviti iz sebe. Ko mu ime le ni šlo od jezika, pravi: “Tako se še hudič ne piše.”

Škof je z nasmehom na licu odgovoril: “Veličanstvo, pa tudi ni iz naše družine.”

Odkritosrčen

Redemptorist-pridigar se je pogovarjal z enim od mladeničev fare in mu je prigovarjal, naj se drži postav božjih. Ko mu je dal nekaj naukov ga je nehote vprašal: “kako je kaj v vaši družini?”

“Dobro,” odvrne mladenič.

“Spolnujete božje postave? Kako je s petkom pri vas? Mesa ne dobiš v petek.”

“Ne,” je bil odgovor.

“Kaj pa potem dobiš?”, de naprej radoveden duhovnik.

“Meni ostanejo samo trde kosti,” je bil odkritosrčni odgovor.

Pomagalo

V časih, ko je bila še Francija med vernimi deželami, ki si je s postavo pomagala, da je prisilila ljudstvo k spolnjevanju cerkvenih postav, se je zgodilo v nekem mestu tole: Ljudje se niso mogli od-

vaditi da bi med službo božjo ne hodili v gostilne popivat. Župan mesta jo je dobro pogodil in je dal ukaz, da lahko med službo božjo sleherni dobi štefan vina, zastonj... Kakor bi trenil je pomagalo. Gostilničarji so med službo bolj zaprli svoje lokale.

Taki smo

Rosegger, nemški pisatelj pripoveduje v svojih povestih o čudni navadi ljudi. Bolje ime zlorablajo na pr. na tak način: Kadar bo vino kislo, bodo dejali: Moj Bog, to je čvček, da bi mi želodec obrnil. Če bo vino dobro, bodo pa rekli: Hudiča, kako ti reže, da je kar veselje. . .

Sveti Nikoliveč

Kmet si je izposodil lepo svoto pri prijatelju in dal v dolžno pismo napisati, da bo vrnil dotično svoto devet dni po godu sv. Nikoliveča. Prijatelj pisma ni natanko prebral in je menil, da mu bo meseca decembra o sv. Nikoli plačal. Ko mine rok, kmeta ni naokoli. Opozori dolžnika na njegovo dolžnost. Kmet se pa smeji: “Ne bo nič. Preberi dolžno pismo.” Šele tedaj vidi upnik, da ga je hotel kmet opehariti, zadevo je spravil pred sodišče, ki je stvar tako-le razsodilo: sv. Nikoliveča res ni v

koledarju, torej more biti vključen v številu vseh svetnikov. Kmet bo povrnil svoto svojemu upniku devet dni po prazniku vseh svetnikov in bo povrnil še poleg tega sodne stroške.

Resnica o pokopališču

Moder človek, ki je bil jezen, ker na pokopališču ni našel drugega kot sebično hvalisanje, je pritrdil na pokopališčna vrata, predno je odšel, listek z napisom:

“Tukaj ležijo mrtvi in lažejo živi.”

Petrova sodba

V družbi je pripovedoval zakonec, ki ni imel sreče s svojo ženo, da je imel čudovit sen. Sanjalo se mu je, da je prišel v nebo k svetemu Petru. Ključar nebes ga takoj vpraša: “Kje so ti dobra dela?”

“Oženjen sem bil in sem voljno trpel vse križe, ki mi jih je žena nalagala.” Sodba Petrova je bila: Pojdi v kraljestvo nebeškega Očeta. —

Takoj za omenjenim pa je baje prišla druga duša. Peter vpraša po dobrih delih. Zaslišanec odgovori: “Oženjen sem bil.”

“Peter: “Kolikokrat,”

Duša: “Dvakrat.”

Peter: “No, če si bil tako neumen, ni mesta zate v raj. Pojdi.”

(Dale na 178. strani.)

Svet mora postati enkrat katoliški!

P. Odilo O.F.M.

ELIČASTNA je morala biti ona prva služba božja na rojstni dan katoliške Cerkve! Namesto slovesnega zvonjenja: močan šum iz nebes, kakor vihar. Duhovnik je sv. Duh, slavnostni pridigar prvi rimski papež, sv. Peter. Po vseh cestah drve ljudje k službi božji. Bogaboječi možje iz vseh narodov zemlje. Vrata Cerkve se odpro in še prvi dan se jih priglasijo 3000 za sprejem. Od onih prvih binkošti pa notri do sodnjega dne ostanejo cerkvena vrata odprta. Odprta za vse, ki hočejo vstopiti, odprta za vse, ki hočejo oditi. Tisoči postanejo katoličani, posamezni odpadejo. Vsi plemeniti iskalci resnice iščejo in gotovo najdejo vstopnico za nebeško dvorano. Ošabneži, domišljavi sanjači iščejo klobuk in odidejo. Na eni strani domotožje po Cerkvi, na drugi strani beg pred njo. Vprašajmo se torej in odgovorimo na vprašanje: Zakaj smo katoličani, zakaj ostanemo katoličani?

Stari pregovor pravi: Po vsaki cesti se pride v Rim, ali po treh potih pa najbolj gotovo. Rim pomeni toliko kot vera.

Vera je dar božji. Navadno in redno sredstvo za pridobitev daru božjega je molitev. Prosite in prejeli boste! Išcite in boste našli! Sveta Cerkev je uredila pametno, ko je za uvod binkoštnega praznika vpeljala prošnje dneve. Apostoli, plemenite žene so najprej devet dni molili, potem je še-le prišel sv. Duh. Po molitvi do prave resnice! O prvih privržencih Kristusove vere pravi sv. pismo izrecno, da so bili pobožni ljudje. To so ljudje, ki so znali moliti. Brez tega ne pridemo nikoli do resnice. Za izpreobrenje veljajo danes iste postave, kot ob rojstvu mlade Cerkve. Če vprašamo one duše, ki so po mnogih bojih prišle do jasnosti in gotovosti, po katerem potu ste prišle do cilja? Odgovor se glasi: Molile smo ne samo četrto prošnjo Očenaša: "Daj nam danes naš vsakdanji kruh", temveč tudi: "Pridi k nam tvoje kraljestvo!" Molile smo za razsvetljenje od Očeta luči, za prihod Onega, ki je nekoč rekel: Bodi luč! In bila je luč. Tako se razprše verske težave, tako izginjajo dvomi.

Zakaj so mnogi že toliko verskega brali, slišali toliko lepih pridig, a vkljub temu se vlačijo temne megle po dolini duše? In nikdar niso na jasnem. Opetekajo se, kolebajo med "da" in "ne", med dnevom in nočjo, med vero in nevero. Taki ljudje, če hodijo v cerkev, ne hodijo kot pristni iskalci resnice. Morda še ni nikdar prišla preko njih ustnic molitev slepeca: "Gospod, da bi videl!" Gospod, ne prihajam v cerkev iz kakih predsodkov, iz slabega ali svetnega namena, temveč zato da se dam podučiti. Verovati hočem, verovati kot otrok. Tudi moji duši povej, Gospod, vse-

mogočno, ustvarjajočo besedo: "Bodi luč!" Taka molitev je posebno potrebna pred pridigo v cerkvi, kjer se na poseben način prižiga luč vere.

Druga cesta, ki drži v Rim! To je vporaba pameti, razuma. Bog nam je dal pamet, da njega spoznavamo, da ga iščemo in najdemo. O malo je resnih iskalcev resnice.

Kdor išče, nepristransko raziskuje, najde resnico. Svet je postal len, nič ne misli več, prav nič. Gotovo se še nikoli ni toliko bralo kot v naših dneh. Pa kaj beremo? Same plitve, brezpomembne stvari, tega pa ne, kar bi morali brati! Beremo vse z izgovorom: meni ne škoduje, jaz ostanem, kar sem. Z resnico delamo tako kot s človekom, ki se z njim ne srečamo radi. Če od daleč zagledamo, da nam gre nasproti, takoj jo zavijemo okoli vogla. Če se ne bomo z resnico srečali, je ne bomo nikdar spoznali. Večkrat je dosti, da samo enkrat pošteno pogledamo resnici v obraz. Misliti je treba!

Tretja pot ki pelje v Rim, je žrtev. Če je resnica največja dobrota na svetu, potem moramo biti pripravljene, za njo plačati vsako ceno. Tukaj velja Gospodova prilika: Nebeško kraljestvo je podobno zakladu, ki je zakopan na njivi. Človek, ki ga je našel, ga je skrnil, potem veselo gre in proda vse, kar je imel ter kupi ono njivo. Tako je naredila švedska kraljica Kristina. Spoznala je resničnost katoliške vere. Cena, ki jo je morala plačati, ako hoče sprejeti vero Kristusovo, je njena krona. Odpovedala se je kroni in vladarskemu žezlu in je postala katoličanka.

Anglikanski duhovnik s ženo in s šestimi otroci je prišel do spoznanja prave Kristusove vere in katoliške Cerkve. Cena: Izguba službe, vseh dohodkov in temni pogled v bodočnost. In plačal je to ceno, ker je videl pred seboj jasno večnost.

Pot iskalca resnice je pot žrtve. Kdor visi bolj na svoji službi, na svoji časti, na denarju in premoženju kot na Gospodu Bogu in na resnici, ta ni katoličan, ta ne ve, kaj je vera Kristusova. Duh žrtve prinaša duha resnice. Kdor se ne prestraši izgube, kjer se lahko pridobi najvišje, ta je pravi trgovec. Našel bo biser resnice.

To so tri pota, tri ceste k resnici božji. Tri ceste v Rim, v katoliško vero. Katoličani smo, če molimo! Katoličani smo, če mislimo, studiramo! Katoličani smo, če se žrtvujemo.

Stari čas je postavil nekatere veličastne stavbene spomenike, ki jim pravimo "svetovni čudeži". Če govorimo o svetovnih čudežih in če pod njimi razumemo delo, ki po svoji lepoti, obsežnosti in nerazrušljivosti zbuja občudovanje vseh narodov, vseh stoletij in če ho-

čemo biti nepristransko pravični, moramo priznati: Samo eden svetovni čudež je na svetu: Cerkev Kristusova. "Na vsem svetu," piše protestant Makanlay, ne obstoji in ni nikdar obstalo delo človeške politike, ki bi bilo vredno toliko studija, kot je rimsko-katoličal konec njene vlade. Videla je začetek vseh vlad, lal konec njene vlade. Videla je začetek vseh vlad, bila pri zibelki vseh ver, ki danes obstoje in trdimo lahko, da je odločena zato, da bo gledala tudi njih konec". Trdnjava, ki jo skozi 1900 let vsaki dan ob-

streljujejo in bombardirajo in ki je danes še trdnjava, kot je bila kdaj prej, taka trdnjava je nerazrušljiva, je večna. To lahko danes povemo, četudi so ruska, mehikanska, kitajska tla napojena s svežo krščansko krvjo. Veličastne mučeniške postave dokazujejo in dokažejo več kot vse univerze in vse učene knjige. Umiramo lahko, ali umrli ne bomo. Neronom in Deoklecijanom slede Konstantini. Pregarjavcem zmagovavci! Rušiteljem zidarski mojstri!

Svet mora postati enkrat katoliški!

Tako odgovarjamo!

1.

Svobodomislec gre mimo cerkve in se na ves glas jezi, ko vidi kako pobožna množica vre od službe božje:

"Preje ne bo dobro na svetu, dokler ne bo na krajih, kjer danes cerkve stoje, navadna trava rasla."

Hitro mu seže priprost delavec v besedo:

"In se bote vi kot lačni osliček na njej pasli."

2.

Baron in duhovnik sta skupaj sedela pri poročni gostiji. Plemenitaš si ni mogel kaj, da ne bi svečenika neprestano dražil. Nazadnje stavi župniku vprašanje: "kako je to, gospod fajmošter, da na deželi pri vsaki gostiji gosko vedno pred župnikom najdeš?"

Župnik ni dolgo pomišljal in mu je odvrnil:

"To vprašanje je pa že tako duhovito, da bom gotovo vedno, kadarkoli se je bom spomnil, mislil na vas, gospod baron."

3.

Francoski kardinal Cheverus je bil v gosteh pri prezidentu v Washingtonu. I kakor se navadno zgodi pri takih pojedinah, je prišlo tudi tedaj do tega, da je neki protestantovski govornik in "škof" načel verska vprašanja. Kardinal je dober čas molčal, ko je ta odlični škof tolmačil izreke iz svetega pisma in hotel dokazati verodostojnost protestantizma. Po dolgem dokazovanju pa kardinal dotičnega "škofa" vpraša:

"Pa reš za vsako mesto v svetem pismu veste?"

"Kar vprašajte, odgovoril bom točno."

"Poznate besede evangelija: In Judež je šel, ter se je obesil."

"Škof" je brž odgovoril: "Seveda, seveda. Pri Lukežu je zapisana, ta in ta vrsta."

Kardinal mu odvrne: "Dobro. Ali pa poznate tudi besedo Jezusovo: pojdi in stori tudi ti tako."

Vsa dvorana je odgovorila s smehom.

4.

V gostilni so si mladi fantje privoščili duhovnika, ki je mirno sedel pri sosedni mizi. Še trenil ni z očmi. Ko smešenja le ni bilo konec, vstane od zadnje mize postarni gospod in reče duhovniku prav glasno: "Kako morete tako mirno prenašati to divjanje?"

Svečenik je na glas odgovoril:

"Naj vas to ne moti, dragi gospod. Bil sem precej let kurat v norišnici, pa sem takega govorjenja že navajen."

Kakor politički kučki so fantje zginili iz gostilne.

5.

Socialist je vprašal katoliškega tovariša na delu: "Pa ti res veruješ v večno vstajenje duha po smrti?"

"Da", mu je odvrnil katoličan, "razen pri onih, ki ga že v življenju nimajo."

6.

V pogorski vasici na Tirolskem sta hodila po cesti dva moža, eden

turist, drugi tirolski kmet in gostilničar, ki je turistu kazal pot in ga vodil po težjih gorskih prelazih. Zgodi se, da prideta mimo križa ob cesti. Gostilničar se odkrije, poklekne h križu in poljubi nogu Križanega. Turist se mu pa glasno smeje in pravi: "Zakaj pa ne poljubite ono-le smreko. Les je les." Ko sta prišla v vas, povabi gostilničar turista na mastni prigrizek. Planinovanje napravi človeka lačnega, ni čudno, da se je turist z veseljem odzval. Pridejo v gostilno, polno planincev si je ob mizah tešilo lakoto in žejo. Tudi turist ne bodi len takoj sede k najbolj obljudeni mizi. Gostilničar mu brž priskrbi kosilo, toda na presenečenje, pogrne servijeto kar na tla in postavi krožnike ravnatako na tla. Spočetka meni turist in so menili vsi drugi gostje, da ima gostolničar tako priljubljene ga psa pri hiši, da mu tako strežejo. Ko pa prinese gostilničar juho in prikuho in vse skupaj položi na tla in pomigne gostu turistu, naj si kar postreže in sicer na tleh, je pa turistu minila potrpežljivost in je začel kričati: "Tako. Kakor pes naj sedem na tla. Kako si morete dovoliti tako šalo in predrznost nad menoj, ki sem doktor te in te vrste in profesor na znameniti univerzi." Gostilničar je pa meni nič tebi nič, postavil še kruh in vino na tla. "Kakor vi meni preje, tako jaz sedaj vam," odvrne mirno. "Les je les. Kot profesor (Dalje na 192. strani.)

Kaj ima delavec od Kristusa in Njegove cerkve.

Rev. J. C. Smoley.

KRISTUS IN SREČA NA TEM SVETU . . .

TROPICNIH krajih zapazi truden popotnik včasih na horizontu mikavno podobo krasnih livad in lepih poljan. Že se veseli, da bo kmalu lahko pogasil žgočo žejo in se mehki travi odpočil. Toda kmalu izgine slika popolnoma, kakor megla pred solncem. Bilo je samo zračno zrcaljenje.

Koliko prevar doživimo mi v življenju; kolikor lepše se nam zdi, toliko prej smo v njihovih krempljih. Desetletja že slepijo delavstvo z bodočim rajem na svetu. "Jutri pride sreča, jutri pride bogatsvo!" Jutri, vedno le jutri. . .

Raj na zemlji je človek izgubil za vedno, ostalo je je samo hrepenjenje po njem. Zato pa lahko razumemo, da radi tistim verjamemo, ki nam pod krinko možnosti obljublajo nekaj takega raja. Kar si človek želi, to rad verjame.

Za srečo dirjamo in se ženemo vsi. To hrepenjenje se ne da izruvat iz našega srca. Vsak hoče biti srečen, tudi najbolj reven, najbolj izmučen človek, da si vidi, da se bede, pomanjkanja, trpljenja ne more otresti. Srečen hoče biti vsak, vsaj malo. Je to iskanje po izgubljenem rajju.

V starih časih so si predstavljali srečo kot žensko, stoječo na vrteči se krogli. Stalne sreče ne bo na svetu nikoli.

Kaj je sreča? Je to položaj, ko nam gre vse po volji. Je tak položaj, so take razmere mogoče? Popolna bo sreča, če bomo, prosti vsega hudega, imeli vse dobrine, katere si lahko pametno želimo. Nazadnji del gornje misli pride vse. Hrepenel bo človek vedno, tudi če mu pravi pamet: Do sem in ne dalje; tudi če mu pravi: Sedaj si, sedaj moraš biti zadovoljen.

Da bomo zvedeli, kaj je prava sreča, kje jo je najti, moramo iti v šolo k njemu, ki je naše srce vstvaril, v srce položil hrepenjenje.

Kristus je prišel na svet, da bi storil človeka srečnega za čas in večnost. Njegove misli o sreči segajo veliko dalj, so veliko globlje ko naše; on je učil, da se da prava sreča vstvariti samo v luči večne sreče. Hoče nam dati krasnejši raj, kakor je bil, ki smo ga izgubili, toda ne na zemlji, ne na tem svetu.

Kar ovira pri človeku, da čustvo sreče ne vzklije, je vsakdanja skrb za obleko in hrano, pred vsem misel na bodočnost: Kako bo vse šlo? Misel, da se bo moral človek vedno truditi, da nima veliko upanja na udobno življenje, se ne more imenovati srečna.

Kristus je moral imeti pred seboj take uboge ljudi, ko je govoril o božji previdnosti. Blagor ubogim,

je rekel. Prave sreče ne smemo iskati v zemskem imetju, dasi to k sreči pomaga, sreča sama pa ni.

Drugi vzrok, zakaj je toliko ljudi, tudi takih, ki imajo vsega dovolj, nesrečnih, je pa trpljenje, ki nas spremlja skozi celo življenje. Kristus je bil brezdvomno najsrečnejši človek, pa je imel svoje trpljenje vedno pred očmi, trpel je več, kakor more sploh kak človek trpeti. Dasi je prišel, da bi nam prinesel srečo, zahteva vendar od nas: "Kdor hoče moj učenec biti, naj vzame vsak dan svoj križ na se in hodi za menoj." *

Namen vsega trpljenja je, da nas pripelje k sreči. Trpljenje naj nas očisti, naj poveča veselje v srečnih urah. Vzbuja naj v nas hrepenjenje po večni, neminljivi sreči. Ko bi imeli vedno samo lepe solnčne dnevi, nikoli pa temnih noči, bi ne mogli življenja prenašati.

Trpljenje je človekova osoda, ni pa kaka zapreka zemski sreči. Kaj je rekel najsrečnejši vseh ljudi, Kristus Gospod? "Ni li moral Kristus vsega tega trpeti in tako iti v svojo slavo?" Tudi njegovi izvoljenci, svetniki, niso bili srečni, če niso trpeli.

Kaj je torej predpogoj za pravo zemsko srečo? Kristus je povedal to jasno: "Iščite najpoprej božjega kraljestva in njegove pravice, vse drugo vam bo pridano."

Kaj pomeni to? Pomeni: Da izpolnjujemo prej voljo božjo. Volja božja je pa jasno izražena v njegovih zapovedih. Niso li te temelji zemске sreče? Koliko bede in pomanjkanja, koliko skrbi in boleznih bi na svetu ne poznali, če bi vsi izpolnjevali božje zapovedi. Ničesar bi ne vedeli o socialnih krivicah, o socialnih bojih, ko bi delodajalec in delavec vzel božje zapovedi kot svoje vodilo. Sreča je izginila, ker so izpodrinili Boga, ker on ne zavzema več prvega mesta v našem zasebnem in javnem življenju. On je središče vse kulture, vseh razmer v našem življenju. Pa so ga zarvgli in na njegovo mesto postavili človeka, samoljubnega, skopega človeka, bližnjega s tem porinili na stran in uničili ljubezen do bližnjega.

Kot glavno zapoved je postavil Kristus zraven ljubezni do Boga ljubezen do bližnjega. Zakaj to? Edino le v pospeševanje naše sreče. Ljudje so navezani drug na drugega, vsi bi si morali v ljubezni pomagati in stati ob strani.

Kje pa najdemo pravo zemsko srečo? Samo v notranji zadovoljnosti. To bomo pa samo dosegli, če bomo zvesto izpolnjevali svoje dolžnosti napram Bogu, napram sebi, napram svojemu bližnjemu.

Popolna sreča na tem svetu ni mogoča, življenje je in ostane veden boj. Je to posledica izvirnega greha, ki nas teži vse. Zemlja torej ni naše stalno bivališče, naš stalen dom, naše zemsko življenje je samo kratka epizoda, kratek dogodljaj v našem življenju.

KRISTUS IN DRUŽINA.

Kako nepopisno lepo je družinsko življenje, kjer se ravna po svetopisemskih besedah: "Jaz in moja hiša hočemo Gospodu služiti" (Joz. 24, 15). Vse članke družine ovija vez ljubezni; vsi delajo roka v roki; blagoslov Najvišjega, veselo skupno delo prinaša vsakemu srečo in zadovoljnost.

Vesoljno človeštvo pa tvori eno samo družino. Vsi člani te družine imajo isti izvor, isto nalogo, isti cilj. "Ustvaril je iz enega vsa človeška plemena, da prebivajo po vsej zemlji, in je odmeril ter določil njih bivanju čase in meje: da bi iskali Boga, če bi ga morda otipali in našli, zlasti ker ni daleč od vsakega izmed nas. Zakaj v njem živimo in smo, kakor so tudi nekateri vaših pesnikov rekli: "Celo rodu smo njegovega" (Ap. Dej. 17, 26-28).

Oče te velike družine biva v nebesih. Njegovi otroci tu v tujini imajo nalogo, da se medsebojno podpirajo, drug drugemu pomagajo in se tako pripravljajo na srečno povrnitev v očetovo hišo.

Zavest te soodvisnosti, te nerazdruženosti je izgubila pretežna večina človeštva, ker noče poznati in pripoznati nebeškega Očeta. Kako hladni, mrzli, trdo-

Ravno radi tega nas Kristus vedno in vedno opozarja na stalno večno srečo, koje ne bo nikoli konec.

Kdor ima notranji mir, kdor obrača svoje oči vedno na srečno večnost, ta bo mirno prenašal skrbi in težave sedanjega življenja.

srčni so ljudje drug proti drugemu; bojujejo se drug proti drugemu, drug drugega skušajo izkoriščati in zlorabljeni; na medsebojno pomoč ne mislijo; ravno nasprotno, drug drugemu krade težko zaslužen kruh.

Koliko se v naših dneh govori in piše o humaniteti, o človekoljubju, o človekoljubnem ravnanju, ki naj jo skažemo vsakemu človeku, celo zločincu. In vendar mora bojevati delavstvo bridek, neizprosen boj. Vedno slišimo besede: Bratstvo! Toda kje so uspehi tega bratstva?

Kristus je prišel na svet, da bi pripeljal človeštvo k skupnemu Očetu, da bi mu povrnil zavest skupnosti, smisel za družinsko življenje. On je ponovil zapoved o ljubezni do bližnjega, povedal, da je to dolžnost vsakega človeka. Praktično ljubezen do bližnjega je zahteval, ne samo neko humanitarno omotico, ne samo govorjenje in popevanje o bratstvu, ki nikako bratstvo ni. Pravo bratstvo nima svojega sedeža na jeziku, marveč v srcu, kjer mora vladati poleg največje in najvišje ljubezni, namreč božje ljubezni. To je vir, iz katerega priteka bratska ljubezen, ljubezen do bližnjega. Brez božje ljubezni ne bomo prišli k Očetu; brez nje ne bomo videli v bližnjem svojega brata.

KRISTUS O BRATSTVU.

Kaj je vsebina njegovega nauka? Ljubezen do Boga in ljubezen do bližnjega. Ti dve zapovedi obsegujete vso versko in нравno postavbo, ali kakor je rekel nebeški Odrešenik: "Na teh dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki" (Mat. 22, 40). Kdor spolnjuje te zapovedi, ta se drži resnice in pravičnosti.

Kot enega predpogojev ljubezni do bližnjega postavil je Kristus Gospod načelo: "Kar hočete, da vam drugi store, storite vi njim" (Mat. 7, 12).

Kako lepo bi se dalo na svetu živeti, ko bi se vsi držali tega načela! Vsak bi prišel do svoje pravice; socialnih bojov bi ne bilo; vsak bi imel to, kar si je pošteno prislužil. Nikdo bi ne bil izkoriščen, nikdo bi ne imel vzroka za pritožbe. Vsak bi vestno spolnjeval svoje dolžnosti, spoštoval pravice svojega bližnjega. Slabotnih trpinov ne bi teptali, marveč vsak bi jim iz srca rad pomagal.

Kako moramo to Kristusovo načelo razumeti, nam je povedal v priliki o usmiljenem Samaritanu. Tega moža, ki je bil poln pravega bratstva, ni vodila sebičnost, kakor je vodila te, ki so šli mimo njega, žrtvoval je denar, čas, samo da bi bližnjemu pomagal.

"Pojdi in stori ravno tako!" Veliko bolj pa zahteva še Kristus, da da vsakemu, kar mu pristojna. Zadnja stopinja ljubezni je pravičnost. Pravičnost sama brez ljubezni ne bo dala na tem svetu nikomur sreče, še manj raja.

Ljubezen do bližnjega, ali če se izrazimo drugače, smisel za družinsko življenje, nas uči Gospod v najlepši vseh molitev, v Očenašu. Vesoljni svet ga pozna, milijoni in milijoni ga molijo dnevno. Lahko rečemo, da je socialna družinska molitev s katero se obrača dan za dnevom človeštvo k nebeškemu Očetu. Velikanska človeška družina prosi Boga: "Daj nam danes naš vsakdanji kruh in odpusti nam naše dolge, kakor mi odpuščamo svojim dolžnikom." Mi ne prosimo in mi ne molimo: "Daj mi današnji kruh". Kristus, ki ni poznal sebičnosti, ki ni ničesar tako sovražil ko sebičnost, nas spominja z besedicama NAM in NAŠ, da smo bratje in radi tega člani ene in iste družine.

Odkod to, da ljudje, ki molijo dan za dnevom, da naj nas Bog reši vsega hudega, sami ne mislijo na to, da bi odstranili zlo, krivico, ki jo prizadevajo drugim? Kako naj kdo moli k nebeškemu Očetu, če ne smatra

sovjega bližnjega za sobrata? Trditev, da človek ne pomisli, kaj moli, ne zadošča. Ne in ne, nimajo resne volje, če molijo: "Oče naš, ki si v nebesih". Oni ne molijo Očenaša, ti ga samo žlobudrajo iz navade. Oče v nebesih ni njihov Bog; njihov bog je tu na zemlji, in ime tega boga je sebičnost in lakomnost; ta bog ne trpi in ne prenese nikake ljubezni do bližnjega; on je sploh ne more razumeti.

Kristus je naložil ljubezen do bližnjega nam vsem kot dolžnost. Ni nam treba navajati vseh mest, kjer zahteva to ljubezen. Naj zadošča, če opozorim na besede: "Poslušaj Izrael, Gospod, naš Bog je edini Gospod. Ljubi torej Gospoda svojega Boga, z vsem srcem in vso dušo in vsem mišljenjem in vso močjo." To je prva zapoved. Druga je tej enaka: "Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe" (Mar. 12, 29).

S kako ostrostjo zahteva nebeški Odrešenik spolnjevanje te zapovedi, je razvidno iz sodbe, ki jo bo izrekel sodnji dan, ki bo odvisna od spolnjevanja ali nespolnjevanja te zapovedi. Kako bodo ti, ki so na svetu Očenaš sicer žlobudrali, pa ne molili, in se ne po njem ravnali, odpirali oči? Tedaj mu bodo odgovorili tudi ti: Gospod, kdaj smo te videli lačnega ali žejnega ali popotnika ali nagega ali bolnega v ječi in ti nismo postregli? Tedaj jim bo odgovoril: "Resnično vam povem: Česar niste storili kateremu izmed teh najmanjših, tudi meni niste storili." Gospod ni rekel zastoj: "Bodite usmiljeni, kakor je vaš Oče v nebesih usmiljen; s kakoršno mero merite vi, s tako mero se bo tudi vam merilo."

Sam nam je dal najlepši zgled o ljubezni. Vse njegovo zemsko življenje ni bilo drugega ko nepretrgana vez ljubezni in usmiljenosti in dobrih del, ki jih je skazoval ljudem. Ni si privoščil miru ne po dnevi

ne po noči; in svoje delo je končal s smrtjo, žrtvoval je samega sebe za grešno človeštvo. "Večje ljubezni nima nikdo, kakor ta, ki da svoje življenje za prijatelje." Brez ljubezni do bližnjega na tem svetu ne moremo izhajati. Pravičnost sama ne zadošča, da bi premostila različnost stanov in neenakost človeške družbe. Da premaga in izravna socialne neenakosti v družbi, za to je samo ena sila, in to je sila, moč ljubezni. Ljubezen do bližnjega bo privedla delodajavca do tega, da bo videl v svojem delavcu sodelavca, ne pa samo delavsko moč, blago; ljubezen do bližnjega bo dosegla, da bo delodajavec kot voditelj enega dela gospodarskega življenja skrbel za dobrobit in blagor delavca ravno tako kakor skrbi za svoj dobrobit; moč ljubezni ga bo prisilila, da bo spolnjeval socialne dolžnosti. Ljubezen do bližnjega bo vplivala na delavca, da bo s podjetjem tako nekako solidarično zvezan in združen, čutil bo, da mora po svoji najboljši moči delati, ker ve, da je opravičen do raznih zahtev. Delodajavec bo vsled ljubezni do bližnjega vpošteval težkoče delavca, mu bo pomagal, da jih bo premagal. Oba, delodajavec in delavec bota vsled ljubezni do bližnjega videla to, kar jih družijo, skušala odpraviti to, kar jih loči, nasprotstva, različna mnenja bota poravnala, pred očmi bota imela vedno skupni blagor, ki stoji nad dobroto delodajavca in delavca. Ljubezen bo boj posameznih razredov, ki ni prihranjen nikomur in je postal v naših dneh posebno hud in oster, potisnil nazaj; prišlo bo sčasoma do medsebojnega sporazuma. Edino ljubezen bo privedla do izenačenja med raznimi stanovi našega časa, med industrijo in delavstvom, trgovino, obrtnijo, poljedelstvom in drugimi poklici.

Bratstvo, ki ga danes silimo v ospredje, bo edino le resnično in pravo, če bo temeljilo na ljubezni do bližnjega, kakor jo je učil Kristus.

JERBAS ŽIDANE VOLJE

(Nadaljevanje s 173. strani.)

Telegram z nebes

Nepriprav, ki si je bil v laseh z župnikom, ki so ga ravnokar pokopavali, je poslal cerkvenemu odboru telegram, ki se je glasil:

"Nebo. Tuvaj prevelika poparjenost in začudenje. Župnik Janez še ni došel."

Tihi grob

Grobar se je bil napil v vaški gostilni. Ker se je silno bal svoje boljše polovice, je ni mahnil domov spat, temveč se je kar vlegel

v novoizkopani grob in se pokrtil z mrliško plahto. Žena v skrbi, kje je mož, ga je tako dolgo iskala, da ga slednjič ni našla v grobu. Zopet je kuhalnica pela. Mož je pa godrnjal kot medved: "Še v grobu nima človek miru."

Vaje za krst

Duhovnik se je začudil in pošalil nad novokrščencem, ki ni prav nič jokal, ko ga je duhovnik oblił z vodo.

Botra je pa hitro odvrnila: "O

ta je bil že navajen krsta. Doma smo ga vsak dan desetkrat krstili z ledeno vodo, da ga utrdimo za krst v cerkvi.

Sina ni

Duhovnik pride k bolnici, da ji podeli verska tolažila. Stara mamica se takoj pokriža: V imenu Očeta in svetega Duha.

Duhovnik: "O mati, kje pa Sin oštal?"

Mati: "Ta je pa v Macedoniji pri vojakihi."

Baragovo pismo.

P. H u g o .

Preljuba Amalija:

V svojem zadnjem pismu na Te (2. jan. 1. 1.) sem med drugim dejal, da preko te cele zime ne bom imel nikake prilike svojih pisem odpošiljati. Toda danes sem čul, da pričakujejo pismonoše iz Saut Ste Marie. Morda pride že ta teden, a se bo takoj zopet vrnil. V tem upanju, preljuba Amalija, Ti pišem to pismo. Zelo bi bil zadovoljen, ko bi je mogel kmalu oddati, in bi je Ti čimprej dobila. Kajti čeprav Ti tokrat nimam veliko misijonskih novic poročati, Ti imam le nekaj povedati, kar Te bo gotovo jako razveselilo. Pa tudi drugim ne bo le v veselje, temveč tudi v časno in večno korist, ako mi Bog da milost, načrt izvesti.

Že parkrat sem Ti omenil, preljuba Amalija, da sem v tem mnogoobetajočem misijonu skrajno ubog in brez vsake pomoči. Prišel sem semkaj s tremi dolarji v žepu, brez življenjskih sredstev in slabo oskrbljen z obleko. Potem pa še čisto sam, brez učitelja, brez postrežnika, brez vsega. Iz dneva v dan me bolj tlači pomanjkanje. Ne bo moglo dolgo tako iti, brez velike škode za ta tako lepo procvitajoči misijon. Saj sem vendar skromen. Ne iščem za svojo osebo ne kakih koristi, ne udobnosti. Toda če vidim, da radi mojega uboštva misijon trpi; da misijonska cerkev znotraj še ni dovršena, da še nimam šole, še manj učiteljskega osebja, da moji ubogi malčki goli skačejo okrog (s solzami v očeh Ti to pišem), o potem želim biti bogat, da bi svojim ubogim Indijancem s časnimi zakladi pripravil zaklade večnega življenja.

Naš škof (poznam njegov položaj) ni v stanu me zadržati podpirati. Od kake druge strani imam pričakovati še manj podpore. Zato sem sklenil z božjo pomočjo na lastno pest iskati podpore. Odločil sem se po zgledu drugih misijonarjev potovati v Evropo, da tako v Rimu pri družbi za razširjanje sv. vere, kakor pri Leopoldinski družbi na Dunaju, zlasti pa med Vami, mojimi ljubljenimi prijatelji in rojaki, najdem potrebna sredstva za nadaljevanje svojega misijona. O tej nameri sem svoje Indijance že obvestil. Zelo so zadovoljni. Saj sami uvidevajo, koliko bi to misijonu pomagalo. Ko sem jim prvič to zaupal, so se začudili in postali žalostni. Bali so se svojega očeta zgubiti. A zdaj so pomirjeni in potolaženi, ker sem jim ponovno dal zagotovilo, da se bom sigurno vrnil, če mi Bog ohrani življenje.

Obenem imam s svojim potovanjem v Evropo še nek drug načrt. Da si zasigram ne samo nujno, ampak stalno podporo za svoj misijon, ki ga bom potem vedno dalje širil, bom skušal z vladnim dovoljenjem

v Ljubljani za celo Kranjsko ustanoviti nekako podporno družbo za misijone ob Gornjem jezeru v Severni Ameriki. Imenovala bi se Jožefinska družba, ker je varih tega misijona sv. Jožef. Če bo božja volja, mislim, k tej družbi najprej pritegniti svoje sorodnike in prijatelje. Vsak bi po svoji dobri volji podpisal gotovo letno vsoto, v podporo misijonov ob Gornjem jezeru. Upam, da bodo poleg mojih sorodnikov in prijateljev tudi kaki drugi dobrotniki stopili v to družbo. Itd. Itd. O podrobnostih ustmeno.

Poleg vsega tega pa še nekaj. Imam namreč pripravljeni dve knjigi v Očipwe jeziku (to je pravo ime mojih sedanjih Indijancev), ki jih nameravam dati v Ljubljani natisniti. Ena je domala gotova. Obsegala bo približno 250 strani. Drugo imam še v delu, a bo tudi skoraj dovršena. Imela bo okoli 200 strani. Ko bi pustil ti dve knjigi v Detroitu tiskati, kot svoj molitvenik v otawščini, bi tisk in vezava stala okroglih 700 dolarjev (nad 1400 gl.). Nasprotno pa upam v Ljubljani s pomočjo svojih velikodušnih prijateljev oboje indijanskih del zastonj v tisk spraviti. In kak ljubljanski tiskar bo pod mojim vodstvom prav tako zmožen natisniti indijansko knjigo, kot kak njegov detroitski tovariš. Saj tudi ti slednji ne razumejo niti ene besede tega jezika.

Iz teh nagibov nameravam potovati v Evropo, kar se bo, ako je božja volja, bodoči september zgodilo. Pred koncem leta Vas upam objeti.

Že več mesecev nisem prejel od Tebe nobenega pisanja. Vem, da to ni Tvoja krivda, ampak divja, od poštnega prometa tako odročna dežela, v kateri živim. Ni mi še znano, kaj namerava naša Antonija, bo li prišla ali ne. Pa nič ne de, če pred mojim odhodom pride ali ne. Ako jo kje med potjo dobim, me bo v Detroitu počakala in se med tem v francoščini in angleščini izpopolnjevala. Če bo pa še v Ljubljani, ko to pismo pride v Tvoje roke, naj me ondi počaka.

Kot misijonsko novico Ti zaenkrat poročam, da sem, odkar sem Ti zadnjič pisal, 10 Indijancev sprejel v našo sv. cerkev. Med njimi je tudi neki 40 letni mož, ki je že zdaj ugledni namestnik vrhovnega poglavarja Očipwe-plemena. Po smrti svojega očeta, ki je še pagan, bo postal pravi vrhovni poglavar tega plemena.

Preljuba Amalija: Ne piši mi več! Tvoje pismo bi me najbrž ne našlo več tukaj!

Bog s Teboj! Moli za svojega

prisrčno Te ljubečega brata

Friderik Baraga.

Misijonska postaja pri sv. Jožefu

ob Gornjem jezeru v Sev. Ameriki, 24. febr. 1836.

Dne 25. febr. pismo pošla je prišel. Prejel sem celo kopico pisem, samo nobenega od Tebe. Po krivdi P. Haetscher-ja, ki mi med drugim to-le piše: "Imam v rokah pismo Vaše gospe sestre s 5 zlatniki. S prvo ladjo spomladi Vam bom poslal. Piše mi tudi, da je po Tvojem posredovanju došel v Saut Ste Marie neki misijonski služabnik za me." (Sledečih par besedi je s pečatom odtrganih. Iz sledečega bi sodil, da je moralo stati: Prišel je z novodošlim misijonarjem) g.

KAJ JE Z "BARAGOVO ZVEZO?"

P. Hugo.

Tako nas od vseh strani sprašujejo. Prav za prav se obračajo na napačen naslov. Njeno vrhovno vodstvo je upravičeno in poklicano, da javnosti, ki se za to zanima — hvala Bogu, da se zanima — pojasni, kako da je nekam vse zaspalo. Ker pa menim, da je vzrok vsaj deloma tudi meni znan, naj zaenkrat jaz odgovorim na vprašanje.

Zadevo smo tako daleč dotirali, da mora prva tozadevna uradna cerkvena oblast nastopiti. Ta je marquetteški škof. Mimo njega, še manj pa preko njega ne moremo uspešno dalje. Način propagande, ki je bil na zadnji letni seji Baragove Zveze kot najprimernejši sklenjen, nujno potrebuje njegovega potrdila. Ponovno je vodstvo že zaprosilo avdijske pri njem, da mu stvar osebno predloži in razloži. Toda do škofov ni moč, kadar bi kdo želel. Posebno zdaj, ko je biremka sezona. Odgovor se je vedno glasil: Škofa toliko in toliko časa ne bo doma. Treba tedaj potrpljenja. Prisiliti se ne da nič.

Toda, ali naj samo čakamo, kedaj nam bo mogoče do njega? To bi zopet ne bilo prav. Saj imamo še toliko dela, ki ga lahko brez njega izvršimo in čim prej ga izvršimo, tim rajši nam bo cerkvena oblast ponudila roko. Naši stari so kolikor toliko že zainteresirani za stvar. Jim je pač Baraga, njih starokrajški rojak, bližje kot mladim. Mladina ga še premalo pozna. Njo bolje seznaniti z njim in jo navdušiti zanj, to delo je domala še nedotaknjeno, dasi je lahko izvršimo brez kakih škofovskih priporočil in potrdil.

Ta namen ima Mr. Joseph Gregoričeva knjižica "The Apostel of the Chippewas", ki je pred par meseci izšla in se še tuji jako zanimajo zanj. Po tem, kako se bo ta knjižica širila bomo sodili, v koliko smo našo mladino že zainteresirali za to vzvišeno idejo. Zaenkrat termometer še nič dobro ne kaže. Sorazmerno je po knjižici odločno premalo popraševanja. Res, da čas ni primeren za to. Dela ni, zaslužka ni in marsikje niti jela ne. Taki časi tudi za knjige niso zlati, če so še tako zanimive. A to ni edini, niti glavni vzrok. Saj vendar ne gre za dolarje, ampak za cente. Samo 75 jih knjižica stane. Tudi tega bi si ne upali trditi, da naša tukajšnja mladina nima smisla za največjega moža naše krvi, na katerega je lahko ponosna, ne samo kot Evropeca, ampak tudi in pred vsem kot Amerikanca. Če se kljub temu premalo zanima zanj, ni toliko njena krivda, kot njenih voditeljev. Ti bi jo morali boljše seznaniti z njim. Doslej je bila kolikor toliko izgovorjena, če tega ni storila. Ni imela pri rokah njegovega sebi primerne, angleškega življenjepisa. Zdaj ga nam je Mr. Gregorič podal, pred vsem za naš tukajšnji mlajši rod. Treba ga samo potem podrobne reklame mednje spraviti. Ko ga po bolje spoznal, bo navdušenje za Barago samo sledilo. Saj vsi, ki so se v zadnjem času začeli zopet zanimati zanj, priznavaio, da čim bolj ga poznaio, tim večji se jim zdi in vrednejši altaria. Dokaz za to je Mr. Gregorič sam. Kaj je on pred dve mi leti vedel o Baragi. Ime, in da je izšel iz našega naroda, to je bilo približno vse. Danes ko ga pozna kot malokdo med nami, pa tudi gori zanj, kot težko kdo drugi.

Vprašanje je, kako spraviti njegovo knjižico v roke mladine. Nekui tozadevni praktični misli je bilo že sproženih. Tako je eden eg. župnikov delal, naj bi graduante naših šol obdaril s to knjižico. Lepa misel, ki naj bi se takoi začela uresničevati. Čas za to je pred duri. Drugi vspešen način bi po mojem mnenju

Pircem dne 9. okt. v Saut. Toda dospela sta prepozno. Nista dobila nobene prilžnosti več, da bi mogla do mene. Gospod Pirc prezimuje blizu Arbrecroche, moj misijonski služabnik pa v Saut pri P. Haetscher-ju. — Hvala Ti, preljuba Amalija za vse kar za me storiš. Služabnik bo v mesecu... že tu. Bom gledal, da bo dobro preskrbljen začasa moje odsotnosti. Prav dobrodošel mi je. Imam še toliko dela, da primerno uredim ta novi misijon. O, Amalija, neprecenljivo dobroto si mi izkazala.

bil, da bi voditelji naših mladinskih društev imeli pred članstvom malo predavanje o Baragi. Ob tej priliki bi priporočili imenovano knjižico, iz katere ga lahko bolje in natančneje spozna. Nedvomno bi mnogi segli po njej in jo z užitkom prebirali.

In še drugi način bi bil. Da bi stari prevzeli to nalogo. Vsaka katoliško misleča in čuteča družina naj bi si knjižico nabavila, da bi jo mogla svojim mladim, ki slovenskega ne berejo, v roke dati. Kdo nasplošno rajši bere kot mladina. Ako bi imela to knjižico v domači družinski knjižnici, bi prav sigurno segla po njej. Vse indijansko je za mladino nekaj romantičnega, kot nalašč za njeno bujno domišljijo. In Mr. Gregoričeva ni kaka izmišljotina "indijanarca", ampak resnična zgodovina apostola Indijancev naše krvi.

Končno je nas vseh dolžnost, da popravimo, kar smo na naši mladini zagrešili njej in samim sebi v škodo. Vsi narodi ameriškega babilona s ponosom povdarjajo, kaj so možje njih krvi storili za Ameriko. Po šolah in po društvih tu rojeno mladino, ki tako rada nosove viha čez stari kraj svojih staršev, seznanjajo z njimi in njih delom. Na drugi strani pa ji z njimi daje orožje v roke, da lahko maši usta kakim nadutim "stoprocentnim" Amerikancem, katerim je vse tujerodno do tretjega in četrtega rodu privaudrano v deželo, samo za kruhom.

Tudi Slovenci imamo moče, ki so pomagali graditi Ameriko. To so bili zlasti naši misijonarji pionirji, na čelu jim Baraga. Nobena zgodovina zlasti, Minnesote in Michigana, ne more biti pravična, če tega s častjo ne prizna. V dobi, ko so Baraga, Pirc in njih krog začeli rezati brazde v tankajšnje indijansko lozo, da zavlečejo vanje seme krščanske omike, jim je domovina ponujala več in boljšega kruha, kot ga jim je obetala Amerika. In vspehi, ki so jih dosegli, so v pretežni večini sad njih apostolskega truda in evropske ne ameriške podpore. O njih se tedaj ne more reči, da so prišli s trebuhom za kruhom.

S temi kulturnimi delavci pozneje obljubljene dežele za priseljenice, smo mi pozabili seznaniti našo mladino. Posledica je bila na eni strani, da so mladi svojim staršem v razburjenosti često kako trpko zabrusili v obraz, kot bi jih bilo sram, da izhaino iz naroda, ki je prišel v Ameriko samo kruha iskat. Na drugi strani pa je morala mladina sama kako grenko požreti od tistih, ki so malo prej prišli v deželo in se ponašali kot domači otroci, kar so na samo Indijanci. Ker jim ni mogla prešernih ust zamašiti, ji je domovino staršev še bolj zagrenilo.

Da, to zamujajo delo moramo popraviti, kolikor se popraviti da. V mladini razumljivem jeziku, v angleščini ji moramo podati življenje in delo mož naše krvi, ki so se odpovedali udobnostim, katere jim je ponujala domovina in prišli orat ameriško ledino, v znoju in vsakovrstnem pomanjkanju. Zaenkrat je na razpolago v angleškem jeziku življenje in delo prvaka teh kulturnih delavcev, Baraga. Ako bo naša mladina z zanimanjem segla po njem, bo to dalo "Baragovi Zvezi" pobudo, da ji poda še delo in življenje ostalih pionirjev. Če pa za Barago ne bo pokazala smisla, ga je za druge še manj pričakovati. Potem bo za one, ki imajo voljo delati za čast in ugled našega tukajšnjega naroda, veljalo: Slep je, kdor se s tem ukvarja! Narod in njegovi brezbržni voditelji pa naj se potrkajo na prsi in dati žalostno pričevalo: Kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti!

Editor: Rev. Edward Gabrenya, O.F.M.

MISÈRE.

A BARAGA LEGEND

Adapted from J. G. Kohl's "Kitchi-Gami"
Published in London, 1860

In the days when Torch Lake, Keweenaw Point, Michigan, was known as Lake Flambeau, there stood on the southern shore a log cabin, which though small and crude was known far and wide because of its loneliness. Nested under high and overhanging cedars, near the water's edge, it attracted the eye of the traveller as it was the only hand work of man, the only human habitation to be seen for miles around. The cabin was a one room affair and on its mud-plastered walls hung a rifle, fishing tackle, snares and pelts. Two chairs, some mats and three boxes, the largest serving as a table, made up the furnishings of this modest abode.

One evening in September, in the year 1855, when the night had already cast its mantle of darkness over the lake, Petit Francois, an Indian, sat squatted on the center of the floor, quietly, but diligently repairing a fishing net. Though he lived the life of a recluse, he had adopted the ways of civilization; he spoke French fluently. Because of his small stature, Petit Francois had been subjected to the ridicule of his fellow tribesmen since he could not hope to command respect as a warrior, the prime object in the life of an uncivilized Indian. In quest of peace, he spent several years among the whites, years not entirely free from derision, but affording him an opportunity to learn the white man's mode of living. However, he found peace only in isolation, in this cabin in the wilderness. His native ability to hunt and to fish provided him abundantly with food and other necessities; his cabin, which he fashioned after that of the whites, was more comfortable than the rude huts of his tribe. Here Francois lived happily.

But Francois was not always alone. His cabin lay mid-way on the trail between Eagle River, a town ushered into existence by the copper mining activities on the Point, and L'Anse, a famous Indian mission and settlement on the bay, and about a days travel from L'Anse. Travellers would aim to stop at the cabin of Petit Francois for the night. Rough, uncouth miners, burly native and French-Canadian voyageurs, shrewd peddlers, unscrupulous whisky traffickers and polished men in professional life were among his occasional visitors. Some he considered as intruders, others he tolerated with an air of resignation and a few he welcomed as guests. His Indian nature would not permit him to refuse any one hospitality even though only a few gladdened his heart by their visit. This night, as he worked on his net, his bright eyes seemed to sparkled with more than usual brilliancy. Francois had company.

Just after supper, when about to pull in his net, he espied a stranger coming down the trail. His sharp eyes soon discerned that he wore a long black robe and also observed that the rays of the sun, which was about to disappear behind the hills, were reflected by a shiny object on the stranger's breast. Francois recognized the newcomer; it was HE.

Dropping the net, he ran forward to meet him. He relieved the tired traveller of his heavy pack and escorted him joyously to his cabin. Francois offered to make supper for his priestly visitor, for such he was, but, as on previous occasions, he would have nothing else but tea and some hard bread. After the frugal meal, they spent a few minutes chatting. Then Francois took care of his net while his guest paced up and down in front of the cabin, reading his breviary. With the fading of twilight, the latter retired for the night. He laid himself in the corner near a window, on the bare floor, without even a mat underneath, and was soon asleep.

As Francois worked on the net, he mused over the past. He recalled the time when his friend was stationed at L'Anse, in fact, it was he who established the mission that became the talk of the Lake Superior country. Later the copper mines on the Point became active and he would frequently stop at this cabin when on his way to minister to the miners. He came in summer and in winter; bad weather or good weather. Two years have elapsed since he saw him last. Francois observed no change in him except that his black robe was now trimmed with a little scarlet. The recluse correctly guessed what this signified for he had heard of his elevation. His friend and guest was now a "kitchimekatewikanais", a "great black-robe", a bishop to all the Indians around the lake. The diminutive Indian turned proudly his sparkling eyes toward the corner near the window. Francois had distinguished company.

His meditations were rudely interrupted by the sound of splashing oars which was followed by the scraping noise of a canoe as it was dragged on the beach.

"Hello, Petit Francois!" called a voice from without.

Francois immediately recognized the voice as that of an Indian friend, Du Roy, a well known guide and voyageur, and arising sprightly, went out to meet him so as not to disturb his sleeping guest. A few moments later he returned to the cabin with Du Roy and a gentleman traveller for whom his friend was acting as guide.

In contrast to Francois, Du Roy was a tall man. His broad shoulders, his powerful and erect body and his finely cut features made his figure at once impressive and handsome. Like Francois, he had long since discarded the native clothes of deerskin and donned the habiliments of the whites. The white traveller, a Mr. Kohl by name, was a middle aged man whose neat clothes made him appear out of place in this rough country. His demeanor and appearance characterized him as a well-bred man of education and means.

After they had laid their packs and luggage on the floor, Francois tucked at the sleeve of Du Roy and pointed to the corner near the window. The latter looked at the sleeping figure and then turned to Francois, and without saying a word, nodded knowingly.

"I am sure," said Du Roy, after introducing Mr. Kohl, "that my friend Petit Francois will permit us to spend the night here. It is a haven for travellers who come this way. You shall find it more comfortable here than out in the open."

"I am very grateful to Monsieur Francois for his hospitality," said Mr. Kohl who was not altogether pleased with the prospects of spending the night in the rude cabin, "but it is far from what I would call comfortable. I am not complaining, Du Roy, for when I started out I expected to meet with hardships. After becoming acquainted with your travels over these steep hills, through dense forests, where at times we crawled on our hands and knees because of the thick undergrowth, and over marshes and across dangerous streams, my heart becomes filled with compassion for men of your calling. At night you consider yourself fortunate if you find a hut or a cabin such as this for shelter. Your hardships are many but your comforts are few indeed."

"And yet," ventured Francois, "travelling as you do, on a nice day such as this was, your journey was comparatively a pleasure jaunt. Consider, monsieur, that these voyageurs often carry packs weighing from one hundred to two hundred pounds on their backs and in all kinds of weather, for they are the only

means of transportation we have in this part of the country besides canoes. I should think that you would find your journey a pleasure."

"There are many pleasures to be enjoyed in travelling through a country so full of natural beauty, but only a few in living here. It is a desolate country offering but few of the comforts of life. For instance, nowhere have I found a little hay or straw on which to rest my weary and aching bones, for the night. I lay myself on the hard floor or ground and arise in the morning with limbs stiff and the bones aching all the more. As I said before, this is not comfort; cest misere!" Mr. Kohl sighed deeply as he finished.

"Misere, monsieur?" asked Francois, "You are mistaken. It is now summer, and there is superabundance in this country; naught but joy and festivity. You ought to travel here once in the winter and then you might use the word. You ought to have travelled, for instance, like this reverend friend of ours did once, he whom the angel of sleep now holds so gently in his arms." Concluding, he turned again proudly to where the bishop lay.

As Mr. Kohl glanced to the corner, Du Roy explained: "It is he who wrote the book you always carry in your hand, the Ojibway Dictionary, the material for which he has collected as busily and as gladly as the bee does honey. He is now a bishop and a friend and protector of all the Indians around Lake Superior."

By this time they all had seated themselves and prepared to smoke their pipes and enjoy the favorite pastime of men in camps, reciting and listening to tales of adventure.

"Once," began Francois after a pause, "he was compelled to make a long missionary journey to a distant Indian mission which was also under his care. He was away for more than two months, most of that time he was travelling over snow and ice. At length he turned back toward L'Anse, which he regarded as his home. It was he who established this mission, famed for hundreds of miles around. These Indians were once a pagan and indolent lot, steeped in the vice of drunkenness, but now they are a Christian, sober and industrious people, all because of family a cabin. They say he is immensely rich; I myself do not his self-sacrificing labors. He built a large church and for each believe it to be so even though I do not know from whence comes all the money that he so generously spends for his Indians. He himself lives so poorly.

"But as I was saying, he was on his way home, travelling with heavy and cumbersome snow shoes through forest and over the hills which you crossed today with such difficulty though under much more favorable circumstances. Like you, he reached the hermit's hut, at the other end of the lake, by nightfall. It was abandoned but for the hats and martens. True, he could have driven them out and made himself tolerably comfortable, in voyageur fashion, if he were to build a fire. But he reckoned that if he did not cross the lake during the night and reach my cabin, fifteen miles away, he would not be at his church, at his writing desk nor at his dictionary the next day. The lake was frozen, and, unfortunately, covered with deep snow, while a cold snowstorm blew in his face from the south. Everything seemed to advise him to stay and spend the night in the lonely hut. But his burning zeal urged him to continue his journey and face the wind and storm.

"Ah, misere, monsieur! I tell you it is no trifle to make these fifteen miles of lake journey to my hut, which you travelled so pleasantly today, under twenty degrees of cold through loose snow and with a stiff wind blowing in your teeth. Even for an Indian it is a hazardous feat, especially if he has no compass. Besides, this saintly missionary had not eaten a morsel nor drunk a drop the whole day long. The snow was very deep, granular and shifting, and his snowshoes would glide along only with much difficulty. A traveller will endure fatigue so long as he sees that he is advancing, but when the feet slip and sink into wool-like snow that piles up in drifts, like the sand on the desert, then matters are really discouraging. The air is gloomy and thick, not a star shines in the sky; the whole atmosphere is filled with piercing needles. Ah, cest de valeur, monsieur, O, misere!

"Then comes a strange and feverish state; the head grows heavy and the thoughts are confused. There is a glimmer before the eyes and they begin to swell—at last nothing can be seen. The feet and the body wander onwards mechanically as if of themselves, so excited by over-exertion that they can do nothing else but walk and walk. And thus our reverend friend went on, no longer master of himself.

"At the start he noticed that the wind was blowing from the south, the quarter he wished to reach, and straight in his face. As soon as he perceived that one of his cheeks was not as cold as the other he realized that he was going false, and turned face full to the wind, cutting through with the keel of his nose. And so the next morning while sitting at breakfast, I saw this venerable man walk in. The eyes were swollen, the limbs were stiff and wearied.

"Where am I?" he asked, "is it thou Petit Francois?"

"I had work enough restoring him a little to himself for he had walked about the lake the whole night for twelve hours. And the most wonderful thing was that he could not believe that he had already reached my cabin, and almost doubted that it was really the sunlight that gleamed through the foggy atmosphere. He thought that he had spent only a few moments on the lake; to him it was all a dream. But, monsieur, he could not have lasted much longer, for such snowstorm dreams are closely followed by death. I nursed him during the day and the following night, and it seemed almost unendurable to him that he could not reach his church and his dictionary the same evening, but must wait till the morrow."

"That is only one of his many adventures. I know, for I have been his companion on some of his perilous journeys. His life was in danger scores of times, only to be saved in a manner that may be considered miraculous." Thus confirmed Du Roy his friend's tale.

"Yes, indeed," concluded Francois, "there is hardly a locality on the lake which is not connected with the history of his life, either because he built a chapel there, or wrote a pious book, or founded an Indian mission or else underwent danger and adventure there in which he felt that heaven alone was protecting him."

A reverential silence cast its spell over the group. Mr. Kohl was visibly affected by this simple story recited with the tenderest of feelings and with profound respect for the sleeping fellow guest. The story made his own discomforts appear trivial; a feeling of shame crept over him because he had mentioned them.

"He once made a celebrated voyage across the lake," said Du Roy, breaking the silence by starting another narrative, "a voyage that every soul on the lake is acquainted with. He was staying at the time on one of the Islands of the Apostles and heard that his immediate presence was required at the little Indian mission at Grand Portage, on the northern shore of the lake. In a moment he was ready to start. Holding a breviary in his hand, wearing a three cornered hat and dressed in his black robe adorned with a gold cross pinned to the breast, a solemn garb in which he travels on foot, on horseback, on snow shoes or in a canoe, he walked into the hut of my cousin, a famous voyageur, and said to him!

"Dubois, I must go across the lake, direct from here to the northern shore. Hast thou a boat ready?"

"My boat is here," said my surprised cousin, "but how can I venture to go with you straight across the lake? It is seventy miles and the weather does not look promising. No one has as yet attempted to make this traverse in a small boat. Our passage to the north shore is made along the coast and it usually takes eight days."

"Dubois, that is too long; it cannot be. I repeat it to thee. I am called. I must go straight across the lake. Take thy paddle and coat and come with me."

"Our reverend friend took his seat in the canoe and waited patiently till my obedient, but reluctant cousin, who I grant, opened his eyes very wide and shook his head at times, packed up his traps, pushed the canoe out on the lake and sprang after him. Now you are aware, monsieur, that we Indians and voyageurs, rarely make greater traverses across the lake than fifteen miles from cape to cape so that we may easily pull our

boats ashore in the annoying caprices of weather and water. A passage of twenty-five and thirty miles we call a 'grand traverse,' and one of seventy miles is considered an impossibility. My cousin, however, worked away cheerfully and obediently, and they were soon floating in their nutshell in the middle of the lake like a loon, without compass and out of sight of land. Very soon, too, they had bad weather.

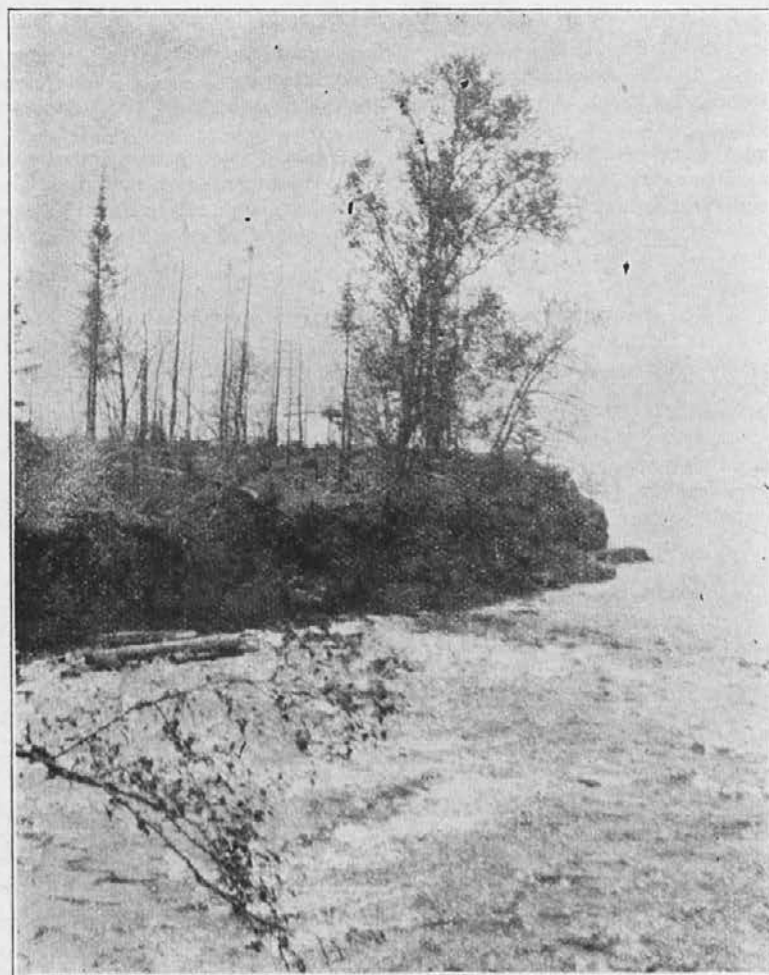
"It began to grow stormy and their little craft was pitched and tossed unmercifully by the high waves. My cousin remarked that he had prophesied this, but his pious and earnest passenger read on his breviary quietly and only now and then addressed a kind word of encouragement to my cousin, saying that he did not doubt his prophecy about the weather, but since God called him across the lake, He would also guide them safely both to land regardless of the weather.

"They toiled all that stormy night, battling the waves; their

surf dashing near them; they could no longer understand what they said to each other, because of the deafening noise. Dubois slipped his coat from his shoulders so as to be prepared for the worst, when all at once, a dark spot opened out in the white edge of the surf and which soon widened. At the same time the violent heaving of the canoe relaxed. It glided more tranquilly and entered in perfect safety the broad mouth of a stream which was not visible from a distance as it was concealed by the rocks.

"Did I not say, Dubois, that I was called across, that I must go and that thou wouldst be saved with me? Let us pray!" So spoke the man of God to the voyageur after they had stepped ashore.

"Then they went into the forest, cut down a couple of trees and erected a cross on the spot where they landed in gratitude for their preservation. Some years later, a rich merchant, a fur-trader, passed by and hearing of this traverse, which by that time

Cross River, mesto, kjer je Baraga zasadil misijonski križ.

Letos bodo postavili na tem mestu Baragi spomenik — kamenit križ.

little bark dancing like a feather on the waters. The strong wind veered them far off to the west and by the morning it drove them within sight of an unfamiliar shore. But the experienced eye of my cousin found no consolation in the sight it beheld. Being at the mercy of the wind, they were heading for a long row of dark rocks with a white striped base, the foaming, dashing surf of the terribly excited waves. There was no opening visible in them, no haven, no salvation apparent.

"We are lost," my cousin said, "for it is impossible for me to keep this canoe balanced in those double and triple breakers; and we cannot return as the stiff wind is against us."

"Paddle on, dear Dubois," answered the missionary without looking up from his breviary, "straight on. We must get through and a way will offer itself."

"My cousin shrugged his shoulders, made his last prayer, and paddled on, he hardly knew how. Already they heard the

had become celebrated, set his men to work and erected at his own expense, on the same spot, but on higher ground, a larger and more substantial cross. It may be seen a long distance from the shore. The cross became a famous landmark and from it the stream got its name of Cross River."

As Du Roy concluded, Francois merely nodded his confirmation. Again a silence overcame them and Mr. Kohl scrutinized carefully the faces of his host and of his guide. He could hardly believe that these uneducated children of the forest were capable of such feeling of respect as they showed this night, especially for one not of their own race. He realized that the sleeping bishop must be a man of extra-ordinary character for in their faces he could read a tribute to his genius, zeal and saintliness. It was plain that they considered themselves unredemably indebted to this servant of God for the good his unselfish labors have done for them and for their people. It was also

evident that his presence made them feel that this cabin in the wilderness was a spot sanctified.

Knocking the ashes out of his pipe, Mr. Kohl walked over to the corner of the window, and for a few moments gazed upon the gentle but deeply furrowed countenance, unquestionably the marks of a life of hardships. Touched by the spirit of homage that seemed to fill the cabin, Mr. Kohl turned to his companions and said:

"Your stories prove that God never abandons those who trust in Him, neither does he send hardships, trials or tribulations greater than we can bear. Therefore, let us retire for the

night, not with a misere on our lips but with a prayer of thanks for the many favors that God has so graciously sent us during this day."

Morning came and the misty gray dawn began to creep through the window. As it overpowered the darkness within the cabin, the figure of the missionary, kneeling near the window, became visible. The rising sun shed its golden rays full upon his face like a flood of heavenly grace from Him above. It was well above the horizon before he arose from his kneeling posture, shouldered his pack, and silently left the cabin without disturbing the other occupants, to carry on his labors "in the vineyard of plenty fruit."

THE ENCHANTMENT OF THE MOON

Fr. Cyril

The earth, aircast in sunless night,
Till from ethereal inky skies,
The moon, enamored orb of light,
Appears, illumes, the stars defies.

She cleaves the pall of direct mist,
Unveiling Nature's gorgeous gown;
Enchanting all: — the earth is kissed
And softly sets with fall of dawn.

Behold the wonderous dale and hill,
Their frigid hauteur vainly stressed.
With fairy mien they pride at will
Beneath the beams of golden crest.

The woods' and forests' swishing trees,
Whose leaves in myriads softly sway
As winged seraphs in the breeze, —
Who rustle gently as they pray.

The placid river, brook, and stream,
Are tinged with moonlight's mellow shade
Like burnished silver they do seem,
In tangled ribbons till they fade.

THEY LAUNCH TO ANCHOR, WHERE?

With the month of June "right around the corner", our thoughts spontaneously dwell upon the graduation exercises which shall be enacted during this period. Thousands and thousands of young boys and girls shall make up that vast army of elementary graduates; boys and girls who are about to set sail their vessel of rudimentary knowledge upon a sea turbulent with depravity and depressiveness, for what points? In what harbor they shall anchor their crafts is a question of no little import to this great nation!

The country is in no condition whatsoever prepared to cope with the great army of youthful graduates which shall deepen its lines of depression. It is a grave problem of our country which arises at this season of annual commencement exercises!

The multi-thousand graduates are not all embodied with the strong principles of righteous living, of true manliness and virginity, and therefore this huge militia might add to the grief of this land by being given the occasions during this period of depression to wander into the channels of vice.

This is the crux which confronts the nation now. With graduation another heavy burden is placed upon the shoulders of the heads of our country. It is a new and more momentous burden which must be coped with immediately before evil takes its toll of this grand legion of graduates. Parents especially can and must aid the public safety and this by employing strong measures in the governing of their children and in the prudent choice of their future careers!

RUSSIA

Russia is sadly paying the just penalty of its war against God. They would have the curse of the Omnipotent called upon themselves. Their lot is such as is shared by those who attempt to govern without the light of religion, to rule without conceding an Eternal Ruler.

A nation's future depends upon its young generation of the day. Russia has within its flanks of youth some nine millions of "poor" children. Poor they really are. These children are living images of death; hunger has imprinted its deep furrows upon their entire physique; tattered rags are all they have to protect themselves from the chilly, frigid Russian weather.

You ask, why not charity aid for these creatures? True, that would be a great relief, and many there are who stand ready to give the needed help. But it is just here that the thrust, truly diabolical and in keeping with their other bolshevistic laws, is cast unto these children. The Russian government prohibits any kind of charity aid for the destitute. What could be more satanic? Watching these poor creatures tortured with murdering pangs of hunger; daily viewing the shabby-dressed army upon their streets; conscious that hundreds upon hundreds are dying, yet not lifting one hand to aid them though such help is at hand!

THE MOVIES AND OUR CHILDREN

The metropolitan papers some time ago ran a story of a scientists' assembly. At the gathering the talks stressed the need of moral reform as the vital means to elevate to a standard living basis the present low tide in the ethical stream of human life.

What more menacing problem confronts us for moral reform than the purging of the movies. Great is the army of children that weekly wend their way into the play-house. What danger involves their moral character in these picture-places! There we have depicted scene after scene of sex relation such as are only conducive to bad morals in the minds of these little ones. The movies furthermore are saturated with showing that are not at all

in accordance with true life. Sentimentality is feverishly being fed to their intaking and developing senses. And the inevitable result of all this we have in the testimony of leading psychologists and sociologists who claim that these sordid movies render children nervous and excitable . . . engender disregard of marriage ties. . . and decrease sensivity to crime."

Parents must be scrupulous in their giving permission to their charges to attend the movies. They must first be sure that the child shall not visit some photo-play which is other than educational both saecular and moral! Too much stress can never be laid in this regard!

BENEFITS OF EDUCATION

Fr. Marcel

With what dominating personality and with what wide-spread influence education plays upon our society can be easily perceived when one beholds who it is that really occupies the important posts in every walk of life, — be it in ethical matters or in duties pertaining to secular enterprises. If anything of great moment arises for solution, as some disaster in private or business circles, or of some nation-wide calamity, — undoubtedly one with education and experience in such catastrophes will be sought for, upon whom the burden will be laid to unravel the entanglements. And we know that the enlightened today, are just as esteemed and praised as were the ancient Graecian philosophers. It is the educated that must always shoulder obstacles, and to this class does the world owe its progress and advancement. Without these we would still be eking out our existence in the primitive style, similar to our stone-age ancestors.

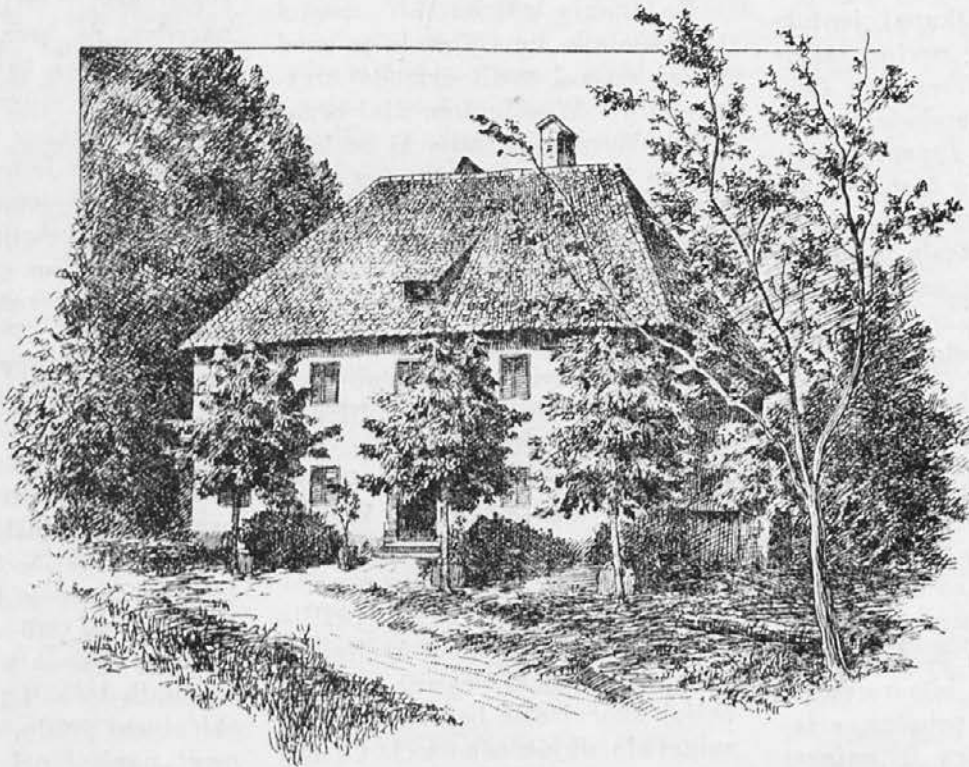
No where else than in the home does this requirement offer lasting influence. Upon it depends largely the rearing of children. It is there that the child receives its rudiments of knowledge. . . . If the parents have the fundamental knowledge of

Bacon aptly describes this when he writes, "For expert men can execute, and perhaps judge of particulars, one by one; but the general counsels, and the plots and marshalling of affairs, come best from those that are learned."

In politics too only that one obtains popularity and success, who has been well grounded in the education of state affairs. I refer here only to that one who is worthy of the name, politician, in the best sense. He who diligently strives to know the demands and the needs of the people; he who studies and acquaints himself with the conditions involving law and order, he will be considered to speak with authority when the occasion requires it. A trustworthy source says: "In order to have any success in life, or any worthy success, you must resolve to carry into your work a fullness of knowledge."

There are some who have seemingly attained grave positions without education. These are however few. Still if we review their lives, we come to know that they spent much time bettering their condition by self-training. They are what we term,—"self-made men." This crude self-training is not the best

Baragova

rojstna hiša.

religion the moral training of the child is secure. And if the child acquires this foremost requirement, its future will be something that will be of benefit to humanity. It is a principled fact that where most of this knowledge abounds, there the greatest and best results will be attained. I say knowledge of religion, for of course the parents' education does not have to be scientific and classical, that is demanded elsewhere, but the more the parents are learned in the fear of God, so much the greater will be their authority. And it is usually from such homes that the sublimest and keenest minds spring forth, minds that usually accomplish greater things in the world.

Now let us turn to another phase of life in which education is preferred. The business, which is so predominant especially demand faculties, which can successfully manage the firms bring them to better paying standards; elevate the general working conditions to a healthier and more congenial level. Now, men that are able to accomplish this must have means to authoritatively carry out their plans, which are made only by those possessing capability that is only acquired by diligent study. Francis

means to true education, but some of our greatest statesmen were taught that way. We have ennobling examples in the immortal Lincoln and in our present day ideal statesman and real American, Alfred E. Smith.

The Church in assigning high stations to individuals sees to it that the candidate is richly endowed with knowledge. Men with acute foresight are appointed to the elevated seats. Our hierarchy is chosen from the selected few. Of course when men are elected to occupy a seat in the Church they are not solely judged by the possession of saecular knowledge, but must also show spiritual endowment, which considering all is the highest form of education. Holy Writ asserts, "Initium sapientiae timor Domini," — "the beginning of wisdom is the fear of the Lord." And with such wisdom does the Church mostly interest Herself.

We can conclude that education is very necessary and cannot be omitted, since the absence of it would be like feeling our way in the darkness. To this Holy Scripture alludes thus: If the blind leads the blind, both will fall in to the pit.

OB MRTVAŠKEM ODRU SVETNICE.

Pred kratkim je v Sevilji na Španskem umrla v sluhu očitne svetosti ustanoviteljica sester sv. Križa, S. Angela od Križa. Ker jo je celo mesto poznalo kot živo svetnico, je glas o njeni smrti kot plamen objel celo mesto. Ogromne množice ljudstva so se ves čas, ko je ležala na mrtvaškem odru, valile proti samostančku, da jo še enkrat vidijo. Vseh skupaj je bilo okrog 70.000, med prvimi tamkajšnji kardinal Ilundain. Celo možje kulturnobojne vlade, na čelu jim guverner in župan, so prišli ji izkazat zadnjo čast. Neposredno pred pogrebom jo je zdravniška komisija preiskala in ugotovila, da ni bilo še opaziti na njej niti sledu kakega razkroja. Dasi je po novi državni postavi prepovedano koga pokopati v cerkvi, ampak vse na javnih, državnih pokopališčih, je vlada v tem slučaju izjemoma dovolila, da sme biti pokopana v samostanski cerkvi. Mestni očetje so njen spomin takoj proslavili s tem, da so ulico, v kateri se nahaja samostan, prekrstili na njeno ime: Ulica S. Angele od Križa. S. Angela je bila rojena v Sevilji l. 1846. Kot pobožna, a telesno slabotna deklica je najprej pri karmeličankah potrkala za sprejem, ki so jo pa odklonile. Vstopila je k usmiljenkam in več let ostala pri njih. Naporna strežba bolnikom jo je tako izčrpala, da je morala tudi usmiljenkam dati slovo. S pomočjo seviljskega kanonika Padille je ustanovila lastno redovno družbo sester sv. Križa, ki po hišah strežejo bolnikom. To je bilo poslej njeno in njenih hčera apostolsko polje. Ob njeni svetški smrti je redovna družba štela 20 hiš, z več sto sestrami, ki v skrajnem ubožtvu vrše svoje delo

krščanskega usmiljenja. Bivši kraljevi dvor je imel E. Angelo v veliki časti. Kraljica jo je vedno obiskala, kadar je prišla v Seviljo. Tako bo mlada redovna družba svojo ustanoviteljico kmalu lahko gledala na altarcu in se v nemala za njen jasni vzor ljubezni do Boga in bližnjega.

KONVENCIJA BREZPOSELNIH.

Že znani pittsburški apostol brezposelnih, Rev. Cox, ki je pred nekaj meseci vodil armado brezposelnih v Washington, zdaj organizira konvencijo istih, ki bo letošnjega avgusta v St. Louisu. Njegova armada, ki hoče postavnim potom priti do dela in jela, je med tem silno narasla. Konvencije se bo baje udeležilo en milijon brezposelnih. Take množice St. Louis ne more spraviti pod streho. Zborovanja se bodo morala vršiti pod milim nebom. Glas te ogromne armade pač ne bo mogel ostati brez odmeva v kapitalističnih krogih, četudi bo morda samo molče korakala po ulicah. V mogočno svarilo jim bo, da so tudi najpotrpežljivejši in najskromnejši, ki jim je komunizem tuj, siti raznih praznih obljub skorajšnjih boljnih časov in zahtevajo nujne odpomoči. Če ne, bo komunistični val drugače spregovoril.

VELIKO NOČ PRESTAVLJAJO.

Že delj časa se zlasti politični krogi poganjajo za to, da bi bila velika noč bolj stalni praznik, kot je bila doslej. Tudi liga narodov je že načela to vprašanje. Radikalni elementi bi je radi kar brez vprašanja pristojnih cerkva rešili. Zmernejši krogi pa so za to, da se reši le v sporazumu dotičnih cerkva. To mnenje zastopa tudi primas anglikanske cerkve kanterber-

rijski nadškof. Ko je v angleški gosposki zbornici Lord Desborough predlagal naj bi bila velika noč vsako leto nedelja po drugi soboti v aprilu, se je omenjeni primas oglasil k besedi in izjavil, da sta on in njegova cerkev sicer naklonjena tej misli, a nikakor ne kaže je uveljaviti, dokler se niso vse prizadete krščanske cerkve zanj izjavile, zlasti pa največja, katoliška. Ker je pa papež po svojem švicarskem nunciju obvestil ligo narodov, da brez vesoljnega cerkvenega zbora katoliške cerkve tega ne more spreminjati, tudi anglikanska cerkev ne more pristati na to. Kakor je tedaj videti bo odločitev glede tega padla šele po sledečem vesoljnem cerkvenem zboru katoliške cerkve, ki ga že delj časa napovedujejo.

TESTAMENT ARNALDA MUSSOLINIJA.

Rajni Arnaldo Mussolini je bil politično sicer trobenta svojega brata Benita, nekronanega italijanskega kralja, fašist z dušo in telesom. Sicer je bil pa plemenit človek in ne slab kristjan. To kaže njegova poslednja volja. Naj jo v značilnih točkah posnamemo. Po običajnem uvodu, da je svoj testament napisal pri popolni zavesti, pravi: "Pred vsem se obračam na Boga, najvišjega gospodarja človeškega življenja. Želim umreti, če mogoče, z veliko tolažbo katoliške vere, ki je bila moja vera od detinskih let sem in katere mi vse moje pisano zasebno ter politično življenje ni izruvalo iz mojega mučenega duha. Kot tak želim cerkvenega pogreba brez zunanjega pompa vencev, cvetlic in govorov. Kratek žalni spreved mojih domačih in ožjih prijateljev naj me po najkrajši poti spremi k zadnjemu počitku. Če bodo moji najdražji, že-

na in otroci ostali v Milanu, želim počivati poleg njih, drugače pa v družinski grobnici v Romagni." — Nato se ganljivo ljubeče poslavlja od svojih posameznih dragih, žene, otrok, brata in sestre. Posebno lepo spričevalo daje svoji ženi Augusti, "biseru, ki ga ji ni enakega." Potem sklene: "Ponižno prosim odpusčanja vse, ki sem jih morda, dasi nehote razžalil, kakor tudi za vse prestopke božjih in človeških postav." Ta testament je pisal l. 1928. Dve leti potem ga je še enkrat pregledal in izjavil, da nima ničesar bistvenega spreminjati. A med tem mu je umrl ljubljani sinček Sandrino. Glede njega dostavlja: "Njegova smrt me je globoko potrla. On mora biti blizu mojih telesnih ostankov, ker imam trdno vero, da mi bo blizu tudi v kraljestvu nebeškega Očeta."

ŠIMEL, NA SVIDENJE V NEBESIH ! . .

S to tolažbo v srcu se je upokojeni protestantski minister Rev. Uriah Myers l. 1924. poslovil od svojega "umrlega" konja. Res zvesto mu je služil dolga leta. Več tisoč milj sta predirjala v 45 letih njegovega ministrovanja. Umevno je, da ga je vzljubil. A tako se zaljubiti v eno žival, da si ne more niti nebeške sreče misliti brez nje, to more samo kak protestantski pastor, kateremu je vera goli business. Ko bi se bil s tem upanjem svidenja začel tolažiti šele v svojem 85 letu, v tej starosti je namreč pred kratkim umrl, bi človek dejal: je pač že otročji postal. Toda on je že dolgo prej zatrdjeval, da kolikor bolj študira sv. pismo, tem bolj je uverjen, da bodo človeku na zemlji drage in zveste živali enkrat z njim uživale nebeško veselje. In to upanje mu je sladilo njegove zadnje trenutke v danvillski bolnišnici. Izjavil je: "Bolj kot kedaj sem uverjen, da bom svojega Cloverja, — tako se je imenoval njegov zvesti šimel — "videl v nebesih". Je li potem čudno, če take ministre ovce zapuščajo.

REDOVNA DRUŽBA ZA IZSELJENCE.

Poljski primas kardinal Hlond je ustanovil posebno redovno družbo za izseljence. Papež je novo redovno družbo že potrdil. Njen delovni namen bodo misijoni med poljskimi izseljenci v inozemstvu. Vseh Poljakov izven domovine je okrog 7 milijonov. A niso povsod duhovno tako lepo preskrbljeni kot n. pr. tu v Ameriki, kjer imajo stotine narodnih župnij, z zavednimi narodnimi duhovniki in sestrami. V Franciji, Nemčiji in drugod jih je vse polno brez lastnih duhovnikov, župnij in šol. Za te bo nova redovna družba pred vsem skrbela, da versko in narodno ne vtonejo. Lepa misel, ki bi se morala v vsakem narodu že zdavnaj roditi in udejestviti! Gotovo ne potrebuje vsak narod lastne redovne družbe s tem namenom. Pač pa bi morali narodni redovi biti prvi, ki naj bi šli za svojimi rojaki v tujino, ko izseljeniški misijonarji. V vsaki državi odnosno kompleksu držav, kjer so se ustanovile narodne kolonije, naj bi imeli svojo redovno misijonsko hišo, odkoder bi misijonarili po narodnih naselbinah potom žive, in količkaj mogoče tudi tiskane besede. To bi bilo pravo misijonsko delo, za dotične redovnike same, za narod pa veliko večje koristi kot pa upravljanje posameznih župnij.

NAJVEČJI SOVRAŽNIKI VERE.

Po besedah milanskega kardinala Schusterja med današnjimi sovražniki vere niso največji krivoverci in razkolniki, temveč polovičarski katoličani. To so tatovi v domači hiši, ki so najbolj nevarni. Dobesedno jih on takole fotografira: "Veliko je taci, ki mislijo, da je mogoče evangelij in zahteve človeškega samoljuba spraviti v sklad. Hoditi k sv. zakramentom in se obenem udeleževati nemoralnih plesov. Poslušati postne pridige, hkrati pa obiskovati dvomlji-

ve gledališke predstave. Prižigati sveče sv. Antonu, istočasno pa Merkurju in drugim bogovom paganskega panteona zažigati kadi-lo. Taka vera je potvara prave vere, ki ne bo nikogar rešila." Da, ti so večji sovražniki naše vere, kot očitni krivoverci in razkolniki. Kajti če so ti tuji tatovi, pred katerimi se je treba zaklepati, so taki mlačni polovičarji in kompromisarji domači tatovi, pred katerimi noben ključ nič ne pomaga.

NAŠI ČRNI BRATJE.

Med našimi črnimi brati v Ameriki se katolicizem razveseljivo širi. V nedeljo 24. apr. je bilo v njih cerkvi sv. Elizabete v Chicagi krščenih 100 deloma odraslih, deloma šolskih otrok. Vsako leto jih imajo približno toliko. Tudi po drugih župnijah črncev širom države so bolj ali manj bogate žetve. Le žal, da je premalo duhovnikov črnega rodu. Po štetju l. 1926. je bilo med črnici Združenih držav 124.324 katoličanov, a le trije duhovniki-črnici. Večino je pastirovala bela duhovščina. To črnici, ki imajo tudi svojo plemensko zavest, britko občutijo. Nedolgo tega je eden njih Mr. Schuyler svojemu plemenskemu čustvu javno dal duška v The American Mercury Pod naslovom: "Black America Begins to Doubt" (Črna Amerika začenja dvomiti), bere levite raznim protestantskim sektam, ki črnice pod nlaščem vere snubijo za svoje sebične namene. Nato se obrača tudi proti katoliški cerkvi. Sicer ji prizna, da je napram nim bolj širokogrudna in tolerantna, kot protestantske sekte, sarkastično pa dostavlja, da tudi ona gleda na to, da črne lilije beli vrtnariji zalivajo. Prav za prav se je s tem očitkom, kar tiče katoliško cerkev kot tako, obrnil na napačni naslov. Cerkvi so vse duše enake, vse rdeče od Rešnje krvi, ki jih je oprala, nobena črna. Dokaz za ameriško katoliško cerkev je posebno semenišče za črni duhovniški naraščaj, ki ga v Bay St. Louis vodijo očetje Božje

besede. Resnica pa je, da beli katoličani niso posebno bratsko razpoloženi napram črnim. In to črne odbija od katoliške Cerkve in vere. Upamo, da ko bodo črni iz imenovanega semenišča dobili več svoje plemenske duhovščine, bo žetev med njimi še lepša. Beli moramo pa gledati, da s svojimi predsodki misijonskega dela med njimi ne bomo ovirali. Za enakovrene brate v Kristusu, kar v resnici so, jih moramo imeti. Ko bodo to občutili, bodo tudi oni opustili vse predsodke napram nam, ki imajo več podlage, kot naši nasproti njim.

KAKO JE V MEHIKI.

Nič drugače kot pod Calesom. Samo kri zaenkrat še ne teče. Škofe in duhovnike zapirajo, izganjajo, na vse mogoče načine šikanirajo. Zadnje čase je bil aretiran in odpeljan v glavno mesto škof Corona. Da se izogne boljševškemu režimu, ki najhujše gospodari v državi Vera Cruz, je svojo škofijsko rezidenco v sporazumu z meje te države s sv. stolico prestavil v sosednjo državo Pueblo, kjer je nekoliko boljše. A vlada ga je lepega dne po svojih hlapcih vrgla v avto in odvedla. Najbrž bo moral za nadškofom Orozco, o katerem smo zadnjič poročali, čez mejo. Državni špijoni so škofom in duhovnikom neprestano za petami. Po cerkvah skrbno prisluškujejo njih govorom, da dobe povod za aretacijo. Duhovnike mečejo v ječe z navadnimi zločinci. Boljševške bande zdaj tu zdaj tam na nečuven način oskrunjajo cerkve. Dne 19. apr. je bil podpisan odlok, da so zasebne šole sicer dovoljene, toda duhovniki in redovniki obojega spola so izključeni od poučevanja. Vzgoja mora biti izključno laiška.

JUNAŠKE BLEJKE.

Španija, tretja posestrima boljševiške Rusije, bo imela še trd oreh preden bo izvedla svoj kulturno bojni program, ki ga vedno bolj po boljševškem umerja. Posebno

v živo zadevlje ljudska srca s tem, ker pridno pometa z raznimi pobožnostmi, ki so v narodu globoko vkoreninjene. O značilnem slučaju te vrste poročajo iz Toledo. V mestecu Galvez, blizu Toledo, se je že izdavnica vršila vsakoletna procesija Žalostne Matere božje. Tudi letos so jo hoteli prirediti. Toda kulturno bojni mestni župan jo je prepovedal. Ženske si pa te starodavne procesije niso pustile kar tako vzeti. Navalile so se na županstvo in odločno zahtevale, da odredbo prekličje. In ne samo to. Župan sam se mora procesije udeležiti in Dolorozo nositi, kot je bila doslej navada. Niso dale miru, dokler niso uspele. Procesija se je vršila kot prejšnja leta in župan je pomagal Dolorozo nositi.

MATERIN DAN.

To je nekak nov civilni praznik, ki se je že po vsem svetu razširil. Misel je lepa. Ta dan naj bi otroci svojim materam javno pokazali in dokazali svojo hvaležnost za vse, kar so storile zanje. Kajti odkar vera s svojo četrto božjo zapovedjo ni več podlaga družinskega življenja, vsaj ne v tisti meri, kot bi morala biti, se je razmerje med materami in otroci začelo krhati in postajati živaljsko. Kaj vejo živaljski mladiči, ko so se enkrat osamosvojili, o svojih materah. Tako se kavsajo z njimi, kot z drugimi, ki niso z njimi nič v "sorodu". Nje so začeli posnemati brez vere vzgojeni otroci. Materin dan naj bi bil nekak nadomestek za četrto božjo zapoved, ki je seveda "zastarela". Njegov izvor tedaj ni krščanski. Katoličani so ga sicer sprejeli, a ga na ta način posvetili, da so si izbrali Marijino oznanenje, praznik njenega božjega materinstva za njegovo proslavo. To pa mnogim modernim materam ni bilo po volji, ker je ne samo otrokom, ampak tudi njim vest izpraševalo. Zato so se razdelile. Verne matere so ostale pri Marijinem oznanenju kot Maternem dnevu, brezverne so se pa odločile za civilni Materin

dan 12. maja. A proslava tega je v par letih njegovega praznovanja postala navadna zabava, ki jo otroci svojim materam prirede. Njegov lep namen je stopil čisto v ozadje. Ves dobiček so kasirali cvetličarji, slaščičarji in drugi trgovci, kvečjemu še prireditelji nekaj. Tedaj sam materialni dobiček. Tej komercializaciji sicer tako pomenljivega dne se je zdaj uprlo Ameriško katoliško žensko udruženje in izdalo na podrejena društva apel, naj se Materin dan praznuje s skupnim sv. obhajilom otrok in mater, ter z govorom o Marijinem božjem materinstvu. Da, to je edino krščansko praznovanje Maternega dne in edino na mestu po naših župnijah.

ZA NASPROTNIKE KATOLIŠKIH ŠOL

Tisti, katerim so katoliške šole trn v peti, naj preberó zadnji izkaz stroškov za vzgojo mladine, ki ga je za l. 1931 izdal tozadevni drjavni urad. Izdatki za vse šole, višje in nižje, javne in zasebne, so znašali 3 bilijone 200 milijonov dolarjev. Število šol obiskujoče mladine je bilo 29,365,608. Od te jih je 2,662,000 obiskovalo katoliške šole, za katere vlada niti centa ne prispeva. Če to število primerjamo z zgorajšnjim, vidimo, da se je ena enajstina mladine vzgajala v katoliških šolah, katere vzgoja ni stala države centa. Ako bi se ta enajstina vzgajala v državnih šolah, bi jo pa stala eno enajstino zgoraj omenjenih 3 bilijonov 200 milijonov dolarjev. To svoto so tedaj katoliške šole državi ozir. davkoplačevavcem prihranile. Z zgolj materialnega stališča bi človek privoščil protivnikom katoliških šol, da bi jim država te milijone potom zvišanih davkov naprtila. Če nasprotniki katoliških šol niso dostopni drugim dokazom, kolikega pomena so, bi jim moral zamašiti usta vsaj žepni dokaz.

GLASOVI od Marije Pomagaj

Tretjerednikom.

N. N.

“Boga ne moreš imeti za očeta, če ne priznaš v cerkvi svoje matere”. Te besede svetega Ambrozija je tudi sv. Frančišek v vsem svojem življenju doumeval in jih potrjeval s svojo veliko gorečnostjo zanjo, s svojim velikim spoštovanjem, s svojo ljubeznijo in pokorščino do nje. — In kaj bi jih ne. Bil je mož vere, mož molitve, ali ni Cerkev studenec vere in molitve. — Prosimo svetega Frančiška, dragi tretjeredniki, naj nam vlije v dušo pravo spoštovanje, pravo ljubezen in pravo pokorščino do ene, svete, katoliške in apostolske cerkve, da nam vlije te lepe kreposti vernega katoličana v obilni meri zlasti danes, ko ves svet besni in se zaganja v to najsvetejšo ustanovo Kristusovo.

Spoštovanje naj nam vlije. Vsak otrok dolguje spoštovanje svoji materi. Ali ne? Dolguje ji spoštovanje ker je mati namestnica božja. Sv. Frančišek, otrok božji, kako je on spoštoval sveto mater Cerkev. — Sveta Cerkev mu ni bila samo namestnica božja, videl je Kristusa v njej, zato jo je spoštoval kakor Kristusa samega. Kakor vera, tako je korenilo tudi to njegovo spoštovanje globoko v duši in kazalo se je na zunaj v vseh rečeh. Pa naj je bila ta ali ona stvar le v neznatni dotiki s cerkvijo ali njenim življenjem, sv. Frančišek jo je spoštoval. Bile so mu svete navade, sveti so mu bili obredi, sveti so mu bili predvsem služabniki božji, duhovniki. — Nad vse so lepe njegove besede v oporoki:

“Pozneje mi je Bog dal tako vero v duhovnike svete rimske katoliške cerkve, da se hočem k njim zateči, če bi me preganjali in če bi imel modrost kakor Salamon in bi prišel k njim, ne bi hotel pridigati zoper njihovo voljo. Hočem jih ljubiti in častiti kakor moje gospode. In nočem v njih gledati greha ker vidim v njih Sinu božjega in ker so moji gospodje. To pa delam zato, ker ne vidim nič telesnega na tem svetu od Najsv. Sinu božjega kakor njegovo sveto Rešnje Telo in Rešnjo Kri, ki ga samo oni nosijo in samo oni drugim dele.” Tako je mislil sveti Frančišek o vsakem duhovniku, kako je šele moral spoštovati očeta, kardinale in škofo. —

Kdo greši v tem oziru med nami? Oni katoličani, ki se boje odpreti ust, kadar napadajo najsvetejšo cerkev, greše oni, ki iz strahu pred ljudmi celo potrjujejo, kar drugi brezbožnega govore o duhovnikih in upravi cerkve; greše še oni, ki plačujejo brezverske časopise in liste, greše slednjič oni, ki se v javnosti svoje lastne matere Cerkve sramujejo. — Koliko jih je takih, ki se je sramujejo? Sramujejo se je kakor da ni njena zastava polna zmagovitosti, kakor da je njena zastava bila kedaj že v sovražnikovih rokah. Ne vedo ali vsaj nočejo vedeti v svoji zajčji duši, da je Cerkev zmagala že leve in živine v človeški podobi, le pomislimo na Nerona in vse krvočne rimske cesarje? Pa mislijo, da ne bo premagala slabiče naših

dni, ki so jim usta polna klevet in napadov, roke pa so jim slabe kakor trst na vodi. — Tretjeredniki, proč z nepotrebnim govorjenjem, proč z nepotrebnim kritiziranjem duhovnikov, proč z neopravičenim sumičenjem. Če kedaj, škodiš svojemu svetemu stanu tedaj, ko kritiziraš in opravljaš namestnika božjega.

Drugič. Otrok dolguje svoji materi ljubezen, ker je prva dobrotnica njegova za Bogom. — Sv. Frančišek je ljubil sveto Cerkev, ker je videl v njej svojo najdobrotljivejšo duhovno mater. — Najljubeznivejšo prijateljstvo je sklenil z njo. Rekel si je nekoč: “Gospod mi je dal toliko duhovnih sinov in mi jih bo dal še več, tako da jih ne bom mogel sam ščititi in hraniti, zato bom šel in jih bom priporočil sveti Cerkvi. Njeno žezlo bo v strah našim nasprotnikom in tolažbo mojim bratom. V tem naj torej spoznajo njeni otroci, da so deca ene velike in nad vse ljubeče matere in naj hodijo, po njenih stopinjah.” — Da, kje na svetu boš našel mater, ki bi svoje otroke bolj ljubila kakor ljubi sveta katoliška Cerkev nas. Ali nismo torej dolžni, da ji z vso dušo vračamo ljubezen. Toda, ali ji to ljubezen vračamo vselej? Ali spoštujemo duhovnike, ki so izšli iz nje, ki so kri njene krvi. Da dobre že spoštujemo, toda slabe, o zate pa nimamo lepe besede. — Med apostoli je bil eden nevreden, pa še nobenemu ni prišlo na misel da bi rekel, vsi apostoli so bili Jude-

ži. Med zdravniki imamo slabe, med učitelji, med politiki, komu bi prišlo na misel, da bi rekel: vsi so zanič, ker je ta in ta slab. Če bo pa padel kedaj duhovnik — vse bo planilo, glejte jih vsi so taki. Tretjeredniki, sestre in bratje v svetem Frančišku spoštujte tudi duhovnike, ki so morda zabredli. Glejte ali vam je križ na poti kaj manj v časti, če manjka božji martiri roka ali noga. Ne. Podoba Kristusova je in sveta vam bo vselej. Tako ljubite duhovništvo, tudi če je morda ta ali oni ud nevreden. S svetim Frančiškom glejmo v vsakem duhovniku namestnika Kristusovega. —

Tretjič. Dober otrok dolguje svoji materi pokorščino. — Spoštovanje in ljubezen sta se tudi pri Frančišku najbolj kazala v njegovi

slepi pokorščini do cerkvenih postav in ukrepov. — Prvo poglavje vodila je najlepše dokazilo za to. Svoje redove je vse podvrgel brez-pogojni pokorščini papeževi in svete Cerkve. — Bil ji je pokoren v vsem, vselej in vsepovsod.

Kakor naš oče, tako moramo biti pokorni cerkvi tudi mi. — To hoče sveti Frančišek z besedami v tretjerednem vodilu. V katoliškem prepričanju naj bodo vedno zvesti in izkušeni v pokorščini do rimske Cerkve in apostolskega sedeža. — Prave in zveste otroke Kristusove boš spoznal po tem, če izpolnjujejo cerkvene zapovedi. — Dve sta zapovedi, ki vežeta pod grehom. Zdrži se mesa ob zapovedanih postnih dneh in posvečuj Gospodov dan. Od dobrega otroka pričakujemo, da uboga mater. Če hočeš biti torej

dober otrok Cerkve in svetega Frančiška, ubogaj in poslušaj Cerkve. Ali bi ne bilo grdo, da bi veljala tudi tretjeredniku beseda božja: "Če ti pa Cerkve ne poslušša, naj ti bo kakor pogan in očiten grešnik." Tretjerednik, ti predvsem torej posvečuj nedelje in praznike z zbranostjo in službo božjo, prejemaj svete zakramente, zakrament pokore, zakrament altarja in se vedno zavedaj: "Boga ne more imeti za očeta, kdor v cerkvi ne vidi svoje matere." Tretjerednik bodi vedno s cerkvijo, ni je stvari, ki bi ti morala biti bolj na srcu od Cerkve. Sveti Krizostom je rekel in njegova beseda naj ti bo smernica: Cerkev je tvoje upanje, Cerkev je tvoje rešenje. Z njo boš vedno mlad, večna mladika polna življenja in nadnaravne moči. —

Naše novice.

P. Salezij.

No, sedaj pa je že prijetno pri nas v Lemontu. Trata je ozelenela, drevesa cveto in ptice drobijo svoje pomladne melodije. Zlasti zgodnja jutra so sveža in vesela. Prav radi gremo ob tem času k sestram maševat tisti patri, ki smo ravno na vrsti. Le kadar gre dež, je malo nerodno; aprila in prve dni majnika je večkrat padal ter namočil suho zemljo. Po vsakem dežju pa je bilo več zelenja in cvetja.

Tudi okoli "grote" je začelo zeleneti in cvesti grmičevje, ki smo je nasadili jeseni in nekaj tudi v rani pomladi. Ob prostem času vzame Father komisar večkrat novice in klerike, da poravnava in zboljšava prostor okoli "grote" in pred "grotu". Tudi Father Hugo prihaja pomagat. Zvonik sam je delo br. Pija, ki se je z njim trudil ob sredah in sobotah popoldne, ko nimamo šole. Kdorkoli pride sedaj k nam, občuduje "grotu" in se veseli napredka pri njej. Ob velikih počitnicah čaka naše klerike novo delo: Zravnali bodo cesto okoli jeezra in zgradili Kalvarijo na drugi strani, nasproti

"grotu". Malo skrbi nas, kje bomo dobili vodo za naše jezero. Upamo, da se nam bo tekom tega leta porodila prava misel, ki jo bomo proti jeseni ali drugo leto izpeljali in uresničili.

* * *

Kolegij smo začeli zidati! Ko boste prišli semkaj julija ali morebiti že poprej, ga boste videli dogotovljenega. Na prav poseben način se nam je to posrečilo. Več vam zaenkrat nočem povedati, da se vam ne bi preveč smilili, ker smo se v tem težkem času lotili takega dela.

* * *

Mesec majnik je tukaj in kakor po vseh slovenskih cerkvah v starem kraju in v Ameriki, imamo tudi mi vsak dan zvečer šmarnice. Naš šmarničar je leto znani dr. Jerše. Zelo radi poslušamo njegove ganljive zglede iz življenja, ki jih lepo vpleta med šmarnično berilo.

Tudi mnogo lučk gori pred šmarničnim oltarjem. Bog plačaj vsem dobrotnikom!

* * *

Lepo navado imajo Amerikanci, da prvo nedeljo meseca maja kronajo majniško Kraljico. Kronanje izvrše Marijine družbenice. Na koru intonirajo in pojejo melodično majniško himno in tedaj začne izbrano število deklet korakati proti okrašenemu in v ta namen pripravljenemu kipu Marijinemu. Ena med njimi se imenuje "kraljica majnika". Ona krona Marijo ter moli posvetitev, ko klečijo pred Marijinim kipom. — To lepo pobožnost sem letos prvič videl, ko sem bil v La Sallu. Father Paškalo jo je tamkaj upeljal in prejšnji večer je dobro izvežbal dekleta za to priliko.

* * *

Meseca aprila je moral naš Father gvardijan domov v Bridgeport, od koder so mu telefonirali, da je njegova stara mati na smrtni postelji. Kakih deset dni je ostal doma, na to pa se je zopet vrnil v Lemont. V njegovi odsotnosti je vikar Father John malo zasul tisto jamo med Romarsko hišo in samostanom. Rad bi namreč imel iz svoje sobe lepši pogled venkaj, za-

to si prizadeva za olepšavo tega prostora. Že sedaj je krstil ta del lemonske zemlje za St. Mary's Park in obljublja, da bo to še eden izmed najlepših koščkov pri Mariji Pomagaj v Lemontu.

* * *

Z drugimi naselbinami vred se tudi naša mala naselbina veseli praznikov, ki se bližajo na spomlad raznim slovenskim kolonijam. Clevelandka bo peljala enega svojih sinov. Rev. F. Stražišarja pred altar Gospodov. Forest City bo imel tudi novomašnika v osebi Rev. A. Kamina; Milwaukee komaj čaka novomašne slovesnosti v cerkvi sv. Trojice. Tam bo zapel novo mašo rojak Rev. F. Koren. Bridgeport bo pa na pozno poletje popeljal Rev. Tomaža Hogeja pred žrtvenik Gospodov. Zadnjič sem bral v enem naših časopisov, da je manj slovenskih novomašnikov ta leta kakor jih je bilo v zgodnjih letih. Menda ne odgovarja resnici ta trditev. Toliko naselbin še nikoli ni tekmovalo med seboj, kdo bo lepše proslavil dan, ko stopa eden iz njihove vrste pred Gospoda, da daruje prvo daritev. Bridgeport, Conn. je začel, kjer je začetkom tega leta pel novo mašo rojak Rev. Go-

sar. Joliet je stopil pred Boga s svojim tributom. Rev. G. Kuzma je nedavno tega imel svoj novomašniški praznik. Te dni bo pa kar četvero naselbin pelo novomašno Glorijo. Pridružujemo se molitvam vseh teh ponosnih naselbin v sveti misli: naj bi Bog še mnogo novomašnikov poslal v izseljeniški vinograd ameriške Slovenije, z drugimi vred prosimo tudi mi Boga, naj bi dal vsem tem novim apostolom prave nesebične gorečnosti, zdravja in trdnih žilavih let. Vsega tega duhovnik naših dni krvavo potrebuje. Nesebične gorečnosti rabi, da bo mogel zmaterijalizirani svet opominjati na duhovne dobrine in milostno življenje božje v naših dušah z svojim lastnim zgledom. Zdravja rabi da zmore težave duhovniškega poklica, ki danes ni manj težaven kot je bil svoje dni, v takozvanih dneh misijonarjev. Še vedno smo lahko duhovniki misijonarji v pravem pomenu besede, čeprav ni treba ledine orati. Kultura je duše še bolj podivjala in je težje cerkev in faro v gorečnosti zdržati kakor pa ustanoviti. . . Na mnoga leta vsem našim novomašnikom. Koledar Ave Marije bo prinesel sliko vseh naših novomašnikov, kakor je to

storil vsako leto. Tedaj se vsakega posebe spomnimo z daljšimi vrsticami.

* * *

Meseca majnika so bile pri nas družbenice društva Marije Pomagaj iz Chikago. Čeprav je navadno te dni še lahek spomin zime pri nas, so udeleženci shoda z zadovoljstvom odhajali domov. Prvi namen jim je pač bil pozdrav naše ljube Gospe z Brezij. In ta pozdrav je bil lep. Pa še kaj na svidenje, vrle žene.

* * *

Ustanovnik našega komisarijata, P. Kazimir Zakrajšek slavi v mesecu juniju svojo trideseto obletnico nove maše. Trideset let — lepa vrsta let, ki so bile polno uspeha in blagoslova od strani Boga. Želimo mu vsi zdravja in sreče v njegovem novem delu za faro sv. Krištofa v Ljubljani in društvo sv. Rafaela, družba, ki skrbi za izseljence tako požrtvovavno. Tej družbi je naš slavljeneec predsednik. In je ravno on s svojim nemajnim delom in s svojo neutešljivo gorečnostjo položil društvu temelj. Obila uspeha v tem resnem začetju. Škoda, da se je domovina zdramila šele od enajstih.

Darovi.

Zahvalo:

A. Bresnik \$1, M. Dragovan \$1.

Za sv. maše so darovali:

M. Heintz \$1, A. Hagler \$1, Mrs. M. Verna \$1, J. Moren \$2, A. Ferlic \$1, M. Fugina \$1, A. Stan \$10, Mrs. M. Terlep \$2, A. Petrasc \$3, A. Krolnik \$2, J. Meglen \$1, M. Segalk \$1, M. Sodec \$7, J. Susha \$2, J. Smrekar \$2, J. Lagar \$1, M. Sinkovec \$1, M. Dragovan \$1, A. Susman \$3.

Člani Apotsolata sv. Frančiška so postali:

F. Murn \$1, F. Furlan \$10, M. Shiltz \$10, M. Pluth \$10.

Za lučke:

I. Rezek \$1, J. Glivar 25c, J. Kastelic \$1.25, J. Meglen \$1, M. Sodec 50c, U. Ivsek 20c.

Za kruh sv. Antona:

J. Hibljan \$1.
A. Bresnik \$1 (Studentski sklad), M. Simec \$5.

Za Lurško votlino:

F. Mandel 25c, J. Simec \$10.

Darovi za samostan:

A. Bresnik \$1.

Naše sestre na gričku "Asizij"

Je že tako na svetu, da se vse spreminja. Večkrat je lepo in jasno, še večkrat pusto in oblačno. Tako se počutimo sedaj me na farmi.

Kako z veseljem smo pričakovale našo generalno prednico častito mater Angelino, — a komaj se zavedamo, da je med nami, se že pripravlja na odhod, se že poslavlja. Naj ji ljubi Bog poplača vse težave katere je morala prinesiti med nami v tujini. Z nami vred čuti pomanjkanje. Gotovo tudi ona želi, da čimprej dobimo že toliko zaželeni samostan.

Poročati pa moram tudi veseljšo novico. — Mr. Štefanič iz Cicero nam je poklonil dober "piano" in Mr. Louis Železnikar iz Chica-

ge nam ga je pripeljal s svojim tovornim avtom brezplačno, — drug prijazen Chicažan pa ga je pomagaj prenašati. Vsem hvala lepa in Bog plačaj.

Še nekaj novega. — Naš star harmonij na koru nam že vse leto hira, nima sape in nadušljiv glas. le ropoče kakor star razsušen voz. Primorane smo bile si preskrbeti drugega. Enkrat smo že prosile v Ave Marija, da bi se nas kdo usmilil in nam poslal kakšno baxo. A s čakanjem nismo nič dosegle, zatoorej smo te dni šle v nek Organ Co. in res našle tam enega že rabljenega za \$80 brez voznine: kateri bo ravno prav za našo kapelico. Zopet se obračamo do na-

ših rojakov. Za vse naše darovavce se bo opravila devetdnevnic na čast Materi božji. Med devetdnevnic bo pa že novi harmonij spremeljal petje.

Nekaj izvanrednega se je zgodilo na naši podružnici v Gary. Nekaterim staršem otroke krađejo, našim sestram pa so prinesli tri tedne staro dete in ga položili v cerkvi na klop. Priloženo pismo poroča, da je otrok katoliških staršev in da se naj krsti, z imenom Marija Margareta. Otrok je krščen, kaj bo z otrokom se še ne ve. Mogoče je to začetek slovenske sirotišnice.

Mrs. Meshnig iz Sheboygana je poslala lepa ročna dela za naš bazar, hvala lepa in Bog plačaj.

Tako odgovarjajmo!

(Nadaljevanje s 175. strani.)

sor morate vedeti, da je les pač les. Sedite in jejte." Osramočenost je bila velika. Brez kosila je doktor odšel.

7.

Na vlaku. Redovnik mirno moli brevir. Na drugi strani sedi mož srednje starosti. Strašno ga bode duhovnik in njegova molitev. Komaj je čakal, da bo duhovnik prenehal in bo lahko dal duška svoji nervoznosti. Duhovnik res preneha. Brž mu zabrusi mož:

"Samo kratko vprašanje. Kako more biti peklo? Bog vendar ne more nikjer dobiti toliko kuriva in drva, da bi ohranil ogenj v peklu."

"Brez skrbi", mu odgovori redovnik: "Dokler bo toliko in tak-

šnih štorov na zemlji kot ste vi, Bog ne bo vskrbeh za kurivo in drva."

8.

Pobožen duhoven je opominjal otroke, da naj bodo vedno uljudni in jim postavil v zgled Božje Dete. Rekel je: "Jezus je lep zgled uljudnosti. Bil je vedno čedno oblečen in proti vsakemu prijazen. Če je prišel v kako tujo hišo, je vedno lepo potrkal in pozdravil: "Pohvaljen bodi Jezus Kristus!"

9.

Velikomestna. — Župnik se je peljal v avtomobilu k bolniku. Ravno ko je pripravljaval avtomobil, da ga prične, pristopi k njemu politik, njegov dozdevni prijatelj,

ki mu je bil v resnici samo hincec, in dregne župnika v komolec: "Moderni župniki v avtomobilu — Kristus je pa na oslu jahal v Jeruzalem po svojih opravkih."

Župnik mu ni ostal dolžan:

"Odkar so vse osle poklicali v službo politike, je težko najti osla za ježo."

10.

Upokojeni profesor celovškega semenišča, benediktinec P. Cigoj (Slovenec, je šel nekoč po glavnem trgu. Pa je zakričal nekdo izmed množice: "Glejte črnuha! Proč od Rima!" Benediktinec se je pa obrnil in dejal: "Od Rima ste že proč, od hudiča pa še ne!", in šel svojo pot.

Zahvala.

Urednik sem se dolžan zahvaliti enemu naših najbolj gorečih podpornikov in sotrudnikov lista. Leta in leta je stal ob strani listu in ga podpiral. Napisal toliko lepih člankov, stal ob strani s svojimi nasveti in bodrili. Te dni je odšel v staro domovino, da se znova okrepča, zakaj zadnje mesece mu peša zdravje. Rev. John C. Smoley nam je bil vedno iz srca naklonjen,

treba se nam je za to naklonjenost oddolžiti s hvaležnim priznanjem. Najlepša hvala, dobri sotrudnik, Ti kliče Ave Maria v nadi, da še znanprej lahko pričakuje naklonjenosti od Tvoje strani. Domovina bo gospodu dala novega zdravja in novih moči. To so naše iskrene želje.

Dobro bi bilo,

da bi se od časa do časa tudi naši bravci oglasili s pismom ocene, ki bi ga rade volje tudi priobčili na platnicah. Petindvajset let bo kmalu minilo, odkar Ave Marija hodi po naših hišah in bodri rojake za lepo življenje po veri in evangeliju. Petindvajset let je dolga doba. V njej se je mnogo spremenilo, tudi Ave Marija se je spreminjala z dobo vred. Za petindvajset letnico bo treba Ave Marijo lepo opreminiti, tako po obliki in vsebini. Mnogokdaj sem že slišal, da se rojaki jeze, kar jim pošta Ave M. vso zmečka, tako, da jim je nemogoče ob koncu leta dati številke v vezavo. Ali bi ne bilo bolje, da bi se oblika A. Marije spremenila,

prevelika je, zato pride na domove bravcev tako pokvečana? Eno mnogih vprašanj na katero lahko, dragi bravec, odgovoriš. Drugo vprašanje bi bilo: Kaj se ti zdi, ali ne vrši list izrazito katoliško poslanstvo? Tretje: Kaj ti ni všeč na listu oblikovno, vsebinsko? Ali ni morda A. M. vredna treh dolarjev? Ali je predvsem ljudski list? Morda je vsebina previsoka? Napisal bi lahko tudi odgovor na vprašanje: čemu angleški oddelek v slovenskem listu? Tudi tega so se že premnogi dotaknili. Zdaj imajo lepo priliko, da se izrazijo. Celo stran na platnicah damo na razpolago. Kdo bo prvi?

Novi zastopnik

za čikaško okrožje je Joseph Kobal, sin dobro znane Mary Kobal, ki je toliko let tako požrtvovalno delala za naš list. Vemo, da bo tudi novi zastopnik z vso vnemo poprijel za apostolsko delo. Saj je eden najbolj zmognih mladih moči v nasebini. Naročniki iz Chikago naj se obračajo na njega, pobiral bo tudi naročnino

starih in novih naročnikov. Četudi je Chikago eno najbolj zavzetih nasebin za naše delo, je pa tudi še sto in sto rojakov, ki bi bili lahko naročeni na list, med temi so celo mnogi najboljših faranov.

Pri kapelici.

Ljudska igra v treh dejanjih. Spisal P. Kazimir Zakrajšek O. F. M. Izdalo in založilo Prosvetno društvo pri Sv. Krištofu v Ljubljani. Čisti dobiček je namenjen novemu Prosvetnemu domu sv. Cirila in Metoda pri Sv. Krištofu v Ljubljani. Snov te igre je vzeta iz našega narodnega življenja po resničnem dogodku. Polna je zdravega humorja, pa tudi genljivih prizorov. Uprizoritev je lahka in preprosta. Je pa tudi hvaležna igra. Društvu rokodelskih pomočnikov v Ljubljani je l. 1932 trikrat napolnila dvorano. Cena 8 Din. Deset iztisov (za vsako vlogo po eden) 60 Din.

Dekliški Marijini družbi v New Yorku je posvečena ta izdaja za bližajočo se petindvajsetletnico njenega obstoja. Zanj je bila prirejena. Naj proslavi na skromen način tudi njen srebrni jubilej v znak hvaležnosti za vse njeno plemenito in požrtvovalno sodelovanje pri pokladanju temeljev slovenski župniji sv. Cirila in Metoda v New Yorku in v priznanje za neizmerno dobro, katero je vršila skozi 25 let za blagor slovenskih deklet v New Yorku.

Zarja.

Častitati moramo Zarji in Ženski Zvezi. Našim ženam pa besedo navdušenja: pristopite v Žensko Zvezo. Zadnji čas je, da postane vsaka naša žena članica te lepe organizacije. Malenkostna članarina 25 centov na mesec ti prinese vsak mesec tudi mesečnik "Zarjo". Če bi drugih dobrin ne imela Zveza, že zaradi Zarje, bi pristopila, toliko koristnega berila imaš v njej, žena,

dekle. Pa ima Zveza še drugih materijelnih in duhovnih dobrot zate. Pristopi danes. Nasebine, ki nimate še podružnice Zveze, ustanovite jo. Za pojasnila pišite glavni tajnici Mrs. Josephine Račić, 2054 W. Coulter Str., Chicago, Ill. Tudi nečlanice si lahko naročite "Zarjo". Naročnina je za vse leto samo \$2.00

Kadarkoli želiš spominke,

mislim: duhovne spominke, kakor križ, rožnivenec ali kaj drugega podobnega, molitveno knjižico naj bo v slovenskem ali

angleškem jeziku, piši na Upravo Ave Marije, P. O. Box 608, Lemont, Ill. Takoj ti bo postreženo.

POZOR!

Na tisoče Slovencev in Hrvatov se mi je zahvalilo za moja zdravila, katera so rabili z najboljšim uspehom, kakor za lase, revmatizem, rane, in za vse druge kožne in notranje bolezni. Mnogi mi pišejo, da je moj brezplačni cenik vreden za bolnega človeka nad \$5.00. — Zaradi tega je potrebno, da vsakdo takoj piše po moj brezplačni cenik za moja REGI-STRIRANA in GARANTIRANA ZDRAVILA.

JAKOB WAHČIČ

1436 East 95th Street,
CLEVELAND, OHIO

JOSEPH PERKO

2101 West 22nd Street, Chicago, Ill.

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI.

Najboljše blago. — Čevlji za vso družino.

LEPOTO

SLOVENSKE DOMOVINE

dobite v besedi in sliki v lepi knjigi

'GORENJSKA'

STANE S POŠTNINO \$2.00

Naroča se pri

KNJIGARNA AMER. SLOVENEČ

1849 West 22nd Street - - Chicago, Ill.

Phone Canal 7172-3

PARK VIEW WET WASH LAUNDRY CO.

FRANK GRILL

1727-31 West 21st Street, Chicago, Ill.

Potem, ko ste temeljito

prevdarili vse okolnosti, morate priti do zaključka, da so vaši novci najbolj varno naloženi v

Kaspar American State Bank

1900 Blue Island Avenue,

Chicago, Ill.

Za pohištvo in pogrebe

Tisti, ki ste v Clevelandu in okolici, in ki pridete v Cleveland, se lahko v vašo lastno korist poslužite pohištva iz naše prodajalne. Pri nas je pohištvo kar najbolj zanesljivo in vredno zanj danega denarja. Glavno prodajalno imamo na 6019 St. Clair, podružnica pa je na 15303 Waterloo Rd., Cleveland, Ohio.

Tudi tisti, ki se obrnejo na nas za pogrebna opravila, dobijo za manjše izdatke boljše postrežbo.

A. GRDINA & SONS

Za vsa podjetja velja glavni telefon

HENDERSON 2088